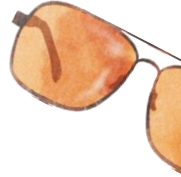
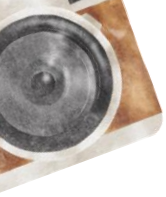

CREATIVE
S E B

CĂLĂTORIA

Cuprins

1. Creații proprii

Țările Comaranului - Eduard Covaș

Călătoria spre tărâmul sufletelor – Daria Calcișcă

Țara vitezei – Mara Tărăbuță

Departamentul de lume reală – Anastasia Cristian

Animale fantastice și coexistența lor cu oamenii – Tudor

Nicolae

Aventurile lui Șerban în căutarea apei – Eric Stoicescu

Cabana Vulturilor- Raisa Radu

Pasagerul cu pălărie înaltă – Miruna Cristescu

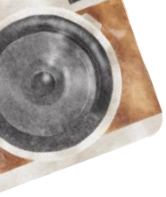
Muzica nopților- Smaranda Mătășel

Țara mea de poveste – Sebastian Barbu

Țara mea de poveste – Iris Tudor

Primăvară în New York- Tudor Ciocănescu

Cuprins

2. Recenzii

Citind, trăim mai multe vieți – Raisa Radu

Războiul care mi-a salvat viața – David Șurghie

Fahrenheit 451 – Matei Perișoară

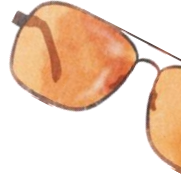
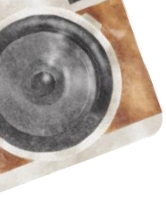
Cartea meseriilor dispărute – Elena Nițu

Minți geniale- Tudor Nicolae

15 zile fără internet – Anastasia Cristian

Olguța și un bunic de milioane – Patrick Kovari

Cuprins

3. Documentare

Destinații de călătorie pe timpul verii – Mara Miloș

Călătorie în Bologna - Amelie Froux

O plimbare prin Munch– Mara Miloș

La ce folosim curentul electric? – elevii clasei a VI-a

What movie character are you based on your zodiac sign? –

Miruna Cristescu și Smaranda Mătășel

Neil Armstrong- Daria Calcișcă

Marco Polo – Sarah Stoicescu

4. Projekte Auf Deutsch

Ein Urlaub in München - Erstellt von Mara Miloș

Europa Park - Erstellt von Miruna Cristescu

Eine Reise nach Österreich - Erstellt von Smaranda Mătășel

5. Artiștii de la SEB

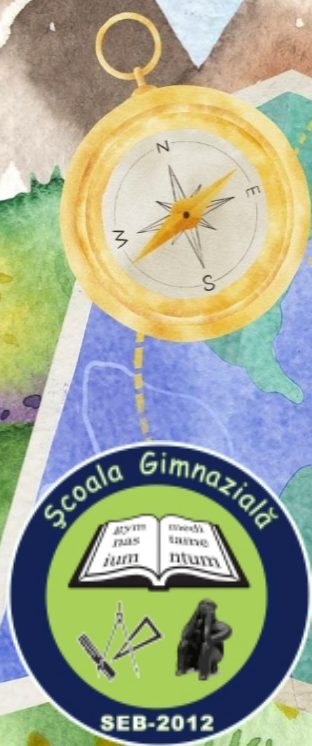

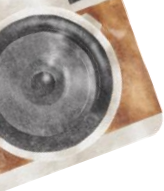

CREATIVE

SEB

I. Creații proprii

Țările Comaranului

- Blestemății ! strigă Grubgar prăbușindu-se în nas cât fugea. Se uită în spate și observă strălucirile armurilor orcilor. Un fior îi trecu pe șina spinării. Se ridică înapoi în picioare cu un pic de ajutor și fugi și mai rapid decât înainte.

În urmă cu 15 zile, 3 ore și 22 de minute pe unul dintre câmpurile din Regatul Hanar:

- Nu îmi vine să cred că a fost chemată pentru a doua oară Masa Celor doișpe' ! Este absurd !

- Nu fi, mă, ipocrit, Lemer ! Nu tu spuneai că abia aștepți să ne cheme și pe noi ?

- Da, da' nu pentru trebi' de război că la astea nu îs bun, se răsti Lemer la Alec.

- De-aia sunt 2 chemați din fiecare regat, mă ! Unu' pentru decizii logice, adică io', spuse Alec arătând spre el însuși, iar unu' pentru decizii care afectează populația

sau d'alea, adăugă el arătând spre Lemer.

- No' da cred că înțeleg acum, zise Lemer gânditor.

Pasaj din enciclopedia călătorului prin Comaran :

Dacă sunteți un călător prin Comaran pentru prima dată în viață, sunt 5 lucruri importante pe care trebuie să le știți :

1.Comaranul este momentan împărțit în 6 regate, 2 controlate de oameni, 2 conduse de clanurile piticilor, regatul reptilienilor și cel din urmă și cel mai periculos, regatul orcilor.

2. Oamenii sunt cele mai prietenoase creaturi. Rudimentari și poate un pic nemanierați, ei formează cea mai nouă și cea mai primitoare rasă a Comaranului.

3. Orcii nu sunt o companie plăcută. Brutali și violenți, întâlnirea cu un orc nu este foarte râvnită.

4. Încearcă Goldenmoon Ail, cea mai bună băutură de pe continentul cunoscut și mândria piticilor din clanul Goldenbull.

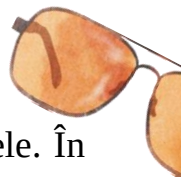
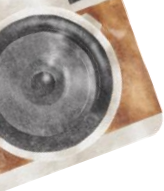
5. Reptilienii sunt creaturi șirete și hoațe, dar pot fi o companie plăcută uneori (în compania unui reptilian recomand legarea portofelului de pantaloni și a pantalonilor de corp).

Când Lemer și Alec au ieșit încet din strâmtoarea Soyta, au fost dați pe spate de frumusețea cetății Celor 12. Cetatea se înălța cu o măreție ce te făcea să uiți pentru o vreme motivele întunecate din care te aflai acolo. Zidurile erau din obsidian ce strălucea și în întuneric, turnurile erau sculptate cu o precizie uimitoare și steagurile ce atârnavă erau brodate cu fir de aur.

- Mamma mia ! exclamă Lemer luând o gură din sticla lui de Goldenmoon Ail.

În turnul din mijlocul cetății se afla Masa Celor 12 unde câte 2 reprezentanți

din fiecare regat veneau să rezolve problemele ce afectau toate regatele. În
acea zi, doar 10 reprezentanți urmau să se afle la masă deoarece în regatul orcilor
era problema, din nou.

- Neața oameni buni ! strigă Lemer vânturându-și sticla de Goldenmoon Ail în fața
tuturor.

- Îmi pare rău toată lumea, cred că e puțin amețit de la băutură ! strigă Alec
încercând să acopere imitația lui Lemer a ceea ce părea o veveriță lovită de
camion.

- Alți oameni ! exclamă Marun din cealaltă parte a camerei.

- Mai încet că surzești pe toată lumea ! urlă la el, Etera.

- Scuze, îi răspunse rușinat Marun.

- Nu ne punem și noi la muncă odată ? Avem o luptă de planificat, zise Zyrek cu un
ton superficial.

- Un reptilian mai arogant de atât nu am întâlnit, spuse sarcastic Radgar,
reprezentantul piticilor din clanul Silverhound.

- Cine vorbește ! îi zise Grubgar. Voi din clanul Siverhound credeți că sunteți cei
mai inteligenți !

- Chiar suntem !

- Eu nu am zis că ar fi altfel, am spus doar că și voi credeți asta !

Jaquon își lovi bastonul în podea :

- Liniște ! zise el cu vocea-i răsunând în toată camera. Ce fel de reprezentanți
regali mai sunteți și voi ?

- Îmi pare rău Jacquon, spuse Marun.

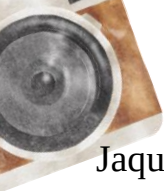
- Îmi pare rău Jacquon, spuse Grubgar.

- Îmi pare rău Jacquon, spuse Radgar.

- Îmi pare rău Jacquon, spuse Zyrek.

- Unde-i sticla mea ? spuse confuz Lemer.

Jaquon păși încet pe scări și se așază :

- Cred că știți cu toții că de când orcii au primit pedeapsa de exilare timp de 20 de ani după Războiul Curățării Oarbe, diferite grupări extremiste au început să se revolte în regat. De data aceasta ne confruntăm cu Ochiul Orb gruparea care a pornit războiul ce i-a ucis pe toți Străbunii, în afară de mine.
- Eu m-am mai confruntat cu ei înainte în război, spuse Radgar.
- Și eu, adăugă Grumgar. Ei nu se retrag dintr-o luptă până când tu sau ei nu mai puteți mișca.
- Vom alege astăzi 5 reprezentanți pentru o misiune pe teritoriul orc cu scopul de a îl elimina pe liderul Ochiului Orb, zise Jacquon.

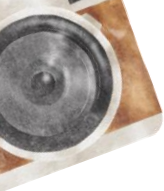
15 zile, 3 ore și 20 de minute mai târziu într-o pădure din apropierea cetății orcilor.

- Nu îmi vine să cred că i-ai luat portofelul ! strigă râzând Radgar.
 - Doar ce era să fac, să îl las acolo ?
- îi răspunse Zyrek.
- Da' știți ce ar fi bun acum ? întreabă Lemer pe un ton retoric. O sticla de...
 - Goldenmoon Ail ! îl întrerupseră la unison ceilalți.
 - Nu-i momentul pentru asta, îi răspunse Radgar.
 - Blestemății ! strigă Grubgar prăbușindu-se în nas cât fugea.
 - Nu te uita la ei, nu-ți face bine îi spuse Radgar ajutându-l să se ridice în picioare.
 - Săriți ! le strigă Lemer care acum era în fruntea grupului.
 - Ce ? răspunseră ceilalți nedumeriți.

Cu toții se prăbușiră pe o corabie și se rostogoliră dând pe rând cu capul de catarg.

- A venit transportul ! strigă Etera trăgând de manivelele navei.

Scurt fragment din enciclopedia călătorului prin Comaran :

Orcii pot fi recunoscuți după 3 caracteristici distincte :

- 1.Orice orc va purta armura clasică, cu o strălucire aparte, făcută din solzi de dragon vulcanic.*
 - 2.Orcii au ochi ce par orbi dar de fapt ei văd foarte bine, mai ales pe întuneric.*
 - 3. Orcii au pielea de o nuanță de roșu închis și este foarte încrețită.*
- Unora doar experiența de a se uita la un orc le lasă sechele pe viață.*

7 zile, 21 de ore și 54 de minute în viitorul apropiat pe aceeași câmpie din regatul Hanar :

- Asta-i clar, am rău de mare ! zise răgușit Lemer, întins pe jos.
- Nu stiu, poate ar trebui să bei mai puțin, îi răspunse tăios Etera.
- Haide acum, am dus misiunea până la capăt, avem voie să ne relaxăm, spuse liniștit Radgar sprijinit de un copac.
- Da, mie mi-a și ieșit săgeata din picior, adăugă Grubgar.
- Eu nu îmi mai găsesc portofelul ! spuse enervat Zyrek. Eu fur portofele, nu alții îl fură pe al meu !
- Doar mă jucam cu tine sopârliță, îi spuse Lemer aruncându-i portofelul.

Covaș Eduard, clasa a V-a

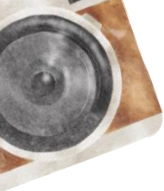

Călătoria către tărâmul sufletelor

Odată ca niciodată, într-un ținut îndepărtat, trăiau un bărbat și o femeie. Nu aveau pe nimeni pe lume. Se aveau doar unul pe altul. Câștigau foarte puțini bani, iar mare parte din ei îi dădeau unei bătrâne singure, căreia îi murise soțul și fiul în război. Însă, iată că într-o zi, bunătatea celor doi a fost răsplătită cu un copil. O fetiță ce avea un păr lung, castaniu, iar ochii ei erau de un albastru mai limpede ca apa.

Au trecut zile și ani. Fata a crescut, părinții au îmbătrânit. Dar, ce contează era că toți erau fericiți. Până într-o zi, când mama fetei s-a îmbolnăvit de o boală gravă. Pe zi ce trecea, boala ei se agrava iar, fata, devenea din ce în ce mai tristă. Apoi, mama ei a murit. Fata a suferit foarte mult și îi ducea dorul mamei ei tot timpul. Nimic nu mai era cum era odată.

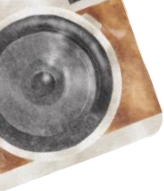

Însă, totul avea să se schimbe, deoarece fata citise în jurnalul mamei ei, care mai înainte aparținuse bunicului ei că se prespune că ar exista un tărâm secret pe unde trec toate sufletele înainte de a se duce în rai, dar trebuia să te grăbești, pentru că sufletul nu stă acolo decât pentru o perioadă scurtă. Așa că fata nu a mai stat pe gânduri! Era motivată să ajungă pentru a-și lua o ultimă dată la revedere de la mama ei. A luat harta ce se afla în jurnal și și-a pregătit un ghiozdan cu tot ce avea nevoie. Acum nu mai rămânea decât să-i scrie un bilețel tatălui ei în care să-i spună ce avea de gând să facă. Desigur, fata își iubea mult tatăl, dar știa că dacă îi va cere acordul, mai mult ca sigur nu o va lăsa să se ducă. A așteptat ca tatăl ei să adoarmă, a lăsat bilețelul pe masa din bucătărie, a luat o lanternă dintr-un sertar, iar apoi a ieșit pe geamul din camera ei deoarece dacă folosea ușa, risca să provoace gălăgie ce îl putea trezi.

A deschis încet geamul și a pășit pe iarba umedă. A tras ghiozdanul după ea și a aprins lanterna. Apoi a făcut primul pas. Aerul răcoros al dimineții o făcea să-i treacă fiori pe șira spinării. Părul ei castaniu îi flutura în vânt. Și-a tras mai bine ghiozdanul pe umeri și s-a pornit să urce dealul. Înainta încet pentru a nu obosi prea repede.

Când a ajuns în vârful dealului, a scos harta și s-a uitat pe ea atent. A strâns înapoi harta și-a băgat-o în ghiozdan, apoi și-a întors privirea pentru a-și lua adio de la casa părintească, când, deodată, geamurile s-au luminat, semn că tatăl ei se trezise. Fata a luat-o la goană în josul dealului. Apoi brusc, s-a oprit. În fața ei se afla o pădure pe care o mai văzuse de multe ori, dar niciodată nu mai intrase în ea deoarece părinții ei îi interziseseră, iar ea nu încălcaseră niciodată cuvântul lor.

A scos ceva din ghiozdan. Era o poză cu mama ei. Fata s-a mai uitat o secundă la ea apoi a băgat-o în buzunarul de la piept. Și-a luat inima în dinți și a pașit în pădure. Înaintase destul de mult și chiar dacă simțea cum o învăluie frica, se gândea la mama ei și continua.

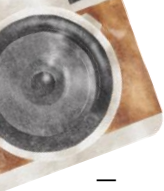
Deși soarele răsărise, pădurea era atât de deasă încât fata trebuia să folosească lanterna pentru a vedea pe unde merge și pentru a nu cumva a se abate de la drum. Într-un final ajunsese într-un luminiș, unde se afla un lac. Fata se aplecase să bea puțină apă, când dintr-odată poza mamei ei, i-a căzut din buzunar și-a aterizat direct în apă. Fata a început să plângă. Ultima poză cu mama ei era acum dusă pe vecie. Dar nu era timp de smiorcăit. Fata trebuia să ajungă la ea până ce nu era prea târziu. Și-a luat ghiozdanul în spinare și a plecat din nou la drum. A urmat o cărare formată din flori care mai de care, ce ducea din nou în pădure. Cu cât se adâncea mai mult, cu atât devenea mai frig.

Soarele începuse să apună, iar între timp fata se apropia de ieșire, fericită că harta indica că va da peste tărâm. Începuse să alerge cât putea ea de repede. Vedea lumină. Apoi a ieșit. Nimic. Fata se aștepta să vadă un loc plin de suflete fericite zburdând de colo-colo, aducându-și aminte de clipele frumoase din viața lor. A mai mers puțin, dar tot ce a văzut a fost un stejar singuratic în mijlocul unei pajiști goale. Fata începuse să plângă. „Toată munca asta pentru nimic! Nu există niciun tărâm al sufletelor!” își zise ea.

Când deodată, a auzit o voce, zicându-i:

- Te înșeli. Chiar te afli pe tărâmul sufletelor! Trebuie doar să crezi.
- Ce? Cine a zis asta? întrebă fata mirată.
- Sunt eu, mama ta.

- Poftim? Ba nu nu ești! strigă fata. Nu te văd, așa că nu te pot crede!
- Închide ochii...zise vocea încet

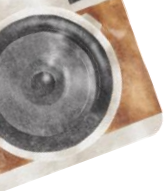
Fata închise ochii și respiră adânc.

- Acum deschide-i...

Când a deschis ochii, fata era uimită. Acum, pajiștea era plină de oameni, care dansau și râdeau, iar în fața ochilor stătea chiar mama ei, uitându-se la ea, cu lacrimi în ochi. Fata se ridică și sări direct în brațele mamei sale. Apoi, ea îi dădu părul din ochi și îi șterse lacrimile. Se aplecă și îi șopti ceva la ureche.

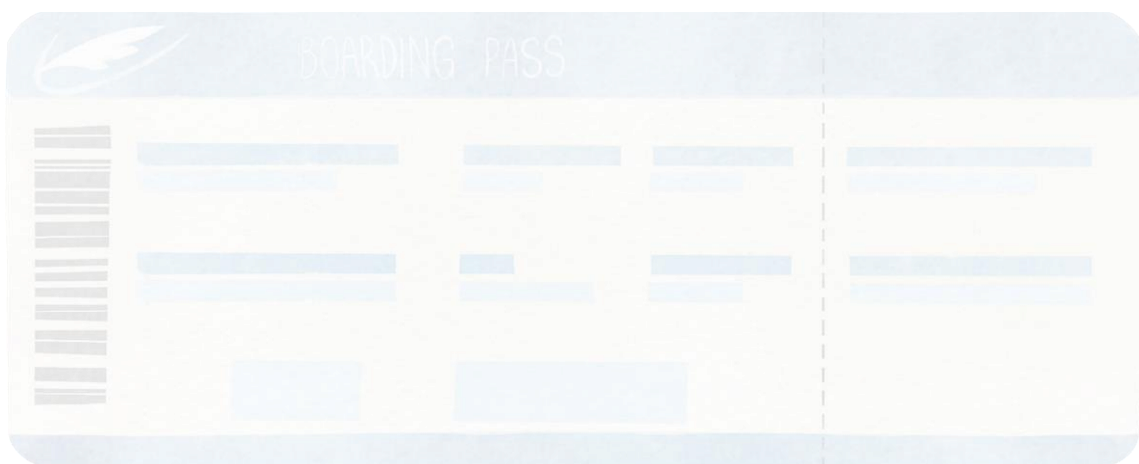
- Să știi... că nu am fost niciodată mai mândră de tine. Curajul și maturitatea de care ai dat dovadă în această călătorie m-au făcut să realizez că nimic nu te poate opri din a-ți atinge obiectivele. Uite! Am vrut să ți-l dau mai devreme, dar n-am mai avut timp. Este un ceas de buzunar pe care l-am primit cadou de la bunicul meu când eram de vârsta ta. În el este pictată o poză cu stejarul pe care îl vezi aici. Acesta reprezintă simbolul unui loc unde poți să-ți aduci aminte de toate momentele bune, de care ai avut parte în viață. Bunicul meu a știut întotdeauna că tărâmul acesta există, dar nu a avut timp să demonstreze. Mi l-a dăruit mie în speranța că, într-o bună zi, îl voi găsi și eu, iar apoi îl voi da mai departe, ca și celelalte generații care vor urma, să-l găsească.
- Mulțumesc, mamă! Este cel mai frumos cadou pe care l-aș fi putut primi vreodată.
- Mă bucur că ne-am mai putut vedea o dată înainte să plec! zise mama printre suspine. Și nu uita! Chiar dacă nu voi mai fi aici, lângă tine, eu voi continua să te privesc de sus...

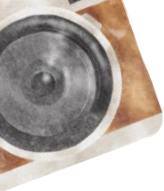

Și-au mai luat o dată rămas bun, iar după aceea a plecat. Fata a clipit îndelung. Din nou. Nimic. Dar, de data asta, era fericită. S-a întins lângă stejar, apoi a închis ochii.

Daria Calcișcă, clasa a VI-a

Țara vitezei

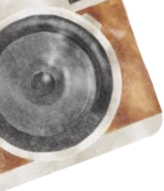
-începutul dramatic-

În Velocid, țara cea cu timpul întors pe dos, este liniște deplină. Oamenii, care nu sunt chiar oameni, ci umanoizi, se mișcă încet, cu pași stacați. Toată lumea de acolo este cu gândurile ei, neinteresată de alții, posomorâtă. Umanoizii, de asemenea numiți velocitazi, sunt creaturi solitare care caută singurătatea. Nimic interesant, chiar nimic, și nimic frumos.

Însă nu totul a fost așa mereu. Înainte, Velocid era o țară de vis, cu arbori maiestuoși împodobiți cu ciorchini de flori nemaîntâlnite și de roade dulci, cu iarbă verde, lungă, cu ape limpezi precum cleștarul și cu multe alte bogății ale naturii care îți îmbăiau sufletul în admirație și relaxare. Velocitazii, de asemenea, erau oameni frumoși, cu trăsături fine și cu părul lung și mătăsos, asemănător cu cel al elfilor. Aceștia erau sinceri, înțelepți și își doreau o lume mai bună, fără certuri. De fel, erau pașnici și nu omorau niciodată animalele. (probabil deoarece

carnea acestora avea gust înfiorător, vă zic din experiență)

Dar când a venit lordul Slomow, a lăsat distrugere în urma lui și toată frumusețea țării a dispărut. Toate bogățiile. Toate pădurile și pâraiele. Și în final, a dispărut Fericirea.

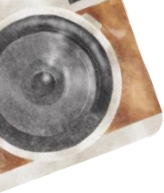
Imaginați-vă un apăsător miros de fum. Țipete disperate, încercând să dea de ajutor. Trupuri inocente pierind în ghearele flăcărilor. Iarăși țipete. Apoi, totul gri. Gri și mohorât. Asta s-a întâmplat mai exact când a venit Slomow. A făcut prăpăd și pe velocitazii rămași în viață i-a transformat printr-un blestem în creaturi anti-sociale de la începutul povestirii și i-a făcut să meargă cu o lentoare-rapidă sinistrală -cu viteză.

Deși am zis că restul de velocitazi care supraviețuiseră în urma distrugerii în masă a lui Slomow și a armatei lui au fost transformați în creaturi ciudate, au mai rămas totuși câțiva velocitazi care au ținut față și blestemului lui Slomow. Iar pe aceștia îi apăsa o problemă, și mai exact, o arzătoare întrebare.

Se știa în toată țara că nu era prea ușor să ieși sau să intri în țară. Mai exact, doar magii iluștri puteau reuși acest lucru. Și nici aceștia nu puteau ieși din țară, ci doar și doar velocitazii. De asemenea, nimeni nu mai știa de țară în afară de velocitazi și de magi. Iar cum magii nu puteau ieși din țară, asta însemna că cineva ar fi putut afla de țară doar dacă un velocitad ar ieși din țară și i-ar zice despre aceasta, ceea ce era ilegal, și deși velocitazii erau pașnici, erau pedepsiți aspru, poate chiar cu moartea.

Asta însemna un singur lucru. Cineva era un trădător velocitad, care ar fi putut oricine, dar cine s-ar fi gândit că acesta ar putea fi cineva atât de apropiat?

Va continua...

Tărăbuță Mara, clasa a V-a

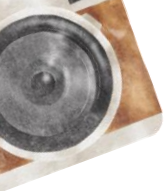
Departe de lumea reală!

Bun venit în lumea mea! Ai crede că mă aflu undeva în lumea reală, cum ar fi undeva în America sau în Europa, când, de fapt, nu mă aflu niciunde din aceste locuri. Lumea mea este foarte diferită de lumea asta. Este atât de diferită, încât dacă ți-aș zice numele meu, atunci ai crede că aș rosti niște onomatopee.

Dacă tot am menționat despre numele meu, atunci pe mine mă cheamă Ġrl'æΦ•ă. Știu, pare foarte ciudat, însă în limba română s-ar pronunța „Delia”. Astăzi m-am gândit să vă povestesc cum arată lumea mea.

Vin de pe o planetă de cinci ori mai mare decât Terra, care se numește Đórás. Acolo sunt multe fenomene pe care eu le cred normale, dar voi le-ați crede ireale..

De exemplu: în grădina bunicii mele, ea crește diverse tipuri de flori. Preferata mea este floarea Cǎvriḡ a cǎrei tulpini și petale este alcătuită dintr-un covrig. Altă floare ar fi floarea Șcǎiĉă care produce scoici. Dar locul meu preferat este Cascada Inversă. Poate vouă v-ar plăcea cum se scrie deoarece nu conține vreun caracter special, dar mie nu-mi place doar pentru că este ușor de scris. Este un fenomen care arată ca din povești, care îți poate atrage atenția foarte ușor. Mereu merg aici să mă liniștesc.

Acestea sunt doar niște lucruri stranii de aici și eu aș zice că această planetă merită vizitată. Dacă este posibil.

Cristian Anastasia, clasa a V-a

Animale fantastice și coexistența lor cu oamenii

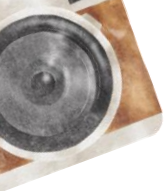
Cu cine avem de-a face

Într-o zi toridă din luna iulie o ușă se deschide și aerul fierbinte de afară intră în casă. În hol se aude o voce care strigă obosită:

-Închide ușa că intră căldura în casă!

Ușa se trânteste și Tudor, un băiat subțirel și înalt de 13 ani intră în casă. El merge lent și intră în camera lui să îi reumple apa froaștei lui pe nume Florica. Ea este un animal mic, care arată ca o broască, dar o floare roz și orbitor de frumoasă îi crește pe spate, ea are pielea verde și ochii portocalii. Este mult iubitul animal de companie al lui Tudor. Din camera alăturată iese sora lui Tudor, Delia. Ea dă buzna în camera lui Tudor, e mică de statură, are părul lung drept și închis la culoare. Apropiindu-se, ea zice:

-Bună, am venit să-ți cer să îmi repari calculatorul.

-E a patra oară luna asta! Cum ai reușit?

-Păăăăăăi mi-am cam dat informațiile personale pe un site de gătit șiiiiiii, înțelegi tu.

-Măcar nu e ca ultima oară când ți-a luat foc placa video când încercai să rulezi jocul ăla.

-Se putea mai rău!

Țara asta de vis

Sefelia e o țară de mărime medie (pe lângă alte țări de exemplu Nova Franța). E cam prin mijlocul Europei.

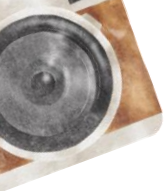
Majoritatea oamenilor din țară au slujbe bine plătite. Este prima țară care a început să îmblânzească creaturile fantastice. Ea a înființat A.P.A.F (Asociația protejării animalelor fantastice) în 2164.

Rata de criminalitate a scăzut de când oamenii au început să își ia labrabuini de pază. Au corpul unui babuin pentru extra mobilitate și capul unui câine pentru a putea ataca și, în plus, iubesc copiii, îi vor proteja ca pe propriii pui.

Multe persoane aleg să meargă pe farohi, o specie de dragoni ai aerului, în timp ce alții preferă mașinile obișnuite.

În zona rurală, mimii, singurele creaturi raționale pe lângă oameni, ajută pe câmp. Ei au corpul acoperit de blană maronie stau în picioare, au o chip de primată și pot ajunge la o înălțime de 1,50 metri. Au căpătat numele de mimi deoarece învață foarte repede lucruri noi.

Un mic inconvenient

Tudor strigă:

-Gata calculatorul!

-Deja? A exclamat Delia uimită.

-Da, nu era prea deștept ăsta care ți-a virusat calculatorul!

Delia se duce la calculator și vede că pe ecran i-a apărut o alertă: „Cod roșu de vânt! Stați în case până rezolvăm situația. ”. „Grozav!” se gândește Delia „Acum nu mai pot să ies afară!”.

De la geam îi atrage atenția Tudor, el e alb la față. Atunci vede și Delia.

- Infecția, reușește să bâlbâie ea. Doar geamul este între ei și un Faroh gigantic cu ochii roșii.

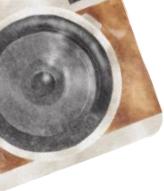
Farohii sunt lungi, complet albi cu unele locuri galbene, nu au aripi și au o înfățișare chiar angelică. Dar acesta era bolnav și el era, de fapt, cauza vijeliei puternice. În acel moment, lui Tudor îi vine o idee.

El adună toate cutiile de mentos din casă, apoi se luptă cu vântul și le toarnă pe toate în gura dragonului. Gura dragonului îngheață și dragonul e blocat. În timpul acela, Delia se uită la ei cu gura căscată.

Vreme este acum frumoasă din nou!

Nicolae Tudor, clasa a V-a

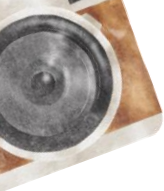
Aventurile lui Șerban în căutarea apei

În anul 2100, Pământul a rămas fără apă, deoarece Kim Jong-Sung, fiul lui Kim Jong-un a lansat o bombă biochimică care a distrus toată apa din oceane, lacuri, ochiuri. Fără apă, pământul a devenit un gigantic deșert. Încălzirea globală era la apogeul său și prețul apei rămase, adică cea în sticle, a devenit gigantic. Toată lumea trecea printr-o perioada grea. Cine va putea salva lumea?

Șerban avea doar 15 ani când apa a dispărut de pe Pământ. Văzând cât de greu lumea se adapta la asta, s-a hotărât să salveze lumea. A furat o rachetă spațială de la Space-X plină cu provizii și a lansat-o. Știind că avea 100 de ore în simulatorul de zbor al rachetelor, era încrezător că va reuși să o piloteze și a avut dreptate. Era complet pregătit. Prima oară a zburat pe Marte și s-a dus la Elon Musk să îi ceară apă pentru pământ, dar Elon Musk era lacom și nu i-a dat. Șerban nu știa ce să facă, dar l-a descoperit pe John. John era un bandit care fura apă de la Musk

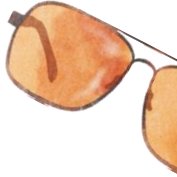
în fiecare săptămână. L-a condus pe Șerban printr-o serie de tunele până când au ajuns într-o peșteră gigantică.

Erau stalagmite peste tot și chiar în centrul peșterii era un ochi de apă foarte adânc. Părea că peștera era luminată natural de niște mușchi fluorescent care creștea peste tot prin peșteră, pe stalagmite, în ochiul de apă, pe ziduri, pe podea. Nu părea să fie nicio securitate care să-i oprească să ia apa. Au pus un furtun în apă, au făcut drumul înapoi prin tunele și au conectat furtunul la rachetă. Fiindcă racheta era foarte mare, a durat câteva ore să se umple de apă. Fix când voiau să plece, au fost prinși de gărzile lui Musk. I-au aruncat în închisoare. Neavând ce să facă, au stat acolo ceva timp, dar au fost salvați de câțiva dintre prietenii lui John.

Alarmerile au sunat și ei au fugit la rachetă și au plecat până să poată fi prinși a doua oară. După drumul de 5 zile, au ajuns în sfârșit pe Pământ. Au reumplut o parte din oceane cu apa din rachetă și le-au spus oamenilor de unde au luat apa. Ei s-au enervat pe Musk și au plecat și ei pe Marte și au mai adus mai multă apă și au reumplut oceanele și lacurile cu apă. Elon Musk a fost arestat și nu a mai văzut lumina soarelui după aceea. Șerban și John au fost recunoscuți ca salvatorii lumii și au rămas în istorie pentru tot restul timpului.

Eric Stoicescu, clasa a VI-a

Cabana Vulturilor

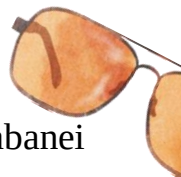
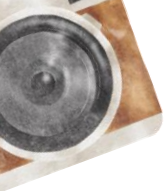

Într-o dimineață răcoroasă de primăvară, Andrei și Ioana și-au făcut bagajele și au plecat într-o călătorie spre munți. Scopul lor era să ajungă la Cabana Vulturilor, un loc izolat și plin de mister, despre care auziseră doar povești. Se spune că aici, în liniștea pădurii și în mijlocul naturii sălbatice, poți găsi răspunsuri la întrebări vechi și uitate.

După ce și-au încărcat rucsacurile cu provizii și echipamente necesare, au pornit la drum cu entuziasm. Călătoria lor a început pe un drum de pădure, ce șerpuia printre copacii înfloriți și tufișuri de mure. Fiecare pas îi apropia tot mai mult de destinație, iar aerul curat al muntelui le umplea plămânii cu o energie uimitoare. Soarele abia răsărit trimitea raze aurii printre frunzele verzi, creând un loc unde lumina și umbra se jucau pe drumul împietrit.

Peisajul din jurul lor era de o frumusețe rar întâlnită. Munții înalți, cu vârfuri înzăpezite, se reflectau în apele cristaline ale lacurilor. Pădurile dese, pline de mister, se întindeau cât vedeai cu ochii, iar sunetul linistit al pârlăurilor care curgeau grăbite le însoțea fiecare pas. Pe marginea drumului, florile de munte își deschideau petalele colorate.

În timp ce urcau, Andrei și Ioana discutau despre legenda Cabanei Vulturilor. Se spune că în fiecare an, în noaptea solstițiului de vară, cabana devenea vizibilă doar celor cu inima curată și sufletul bun. Ei sperau să ajungă acolo în acea noapte și să descopere adevărul din spatele poveștilor.

După o zi lungă de mers, au ajuns într-o poiană mare unde au decis să își ridice cortul și să se odihnească. Poiana era înconjurată de copaci înalți, iar în mijlocul ei se afla un izvor de apă rece și curată. Au aprins un foc de tabără și s-au așezat pe niște trunchiuri de copaci căzute, savurând mâncarea și căldura focului. Noaptea, cerul le oferi un spectacol minunat, iar sunetele pădurii intunecate îi linisteau cumplit

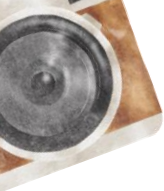
A doua zi, dis-de-dimineață, și-au continuat drumul. Cu fiecare oră care trecea, simțeau că se apropie tot mai mult de destinația lor misterioasă. Când au ajuns în cele din urmă la Cabana Vulturilor, au fost întâmpinați de o priveliște nemaivăzută. Cabana, construită din lemn și piatră, era așezată pe o stâncă uriasă. Priveliștea era de-a dreptul copleșitoare, cu munții care se întindeau în toate direcțiile și cerul albastru deasupra lor.

Cu inima bătând cu putere, Andrei și Ioana au intrat în cabană, pregătiți să afle misterele ascunse și să trăiască experiența vieții lor. Această călătorie nu a fost doar una fizică, ci și una imaginară sau poate spirituală, ce le-a deschis noi căi și i-a adus mai aproape de natură și de ei înșiși.

După ce și-au aflat răspunsurile la întrebările pe care le aveau, și-au promis că vor reveni de fiecare dată când vor avea nevoie de un răspuns sincer și sigur.

Raisa Radu, clasa a VI-a

Pasagerul cu pălărie înaltă

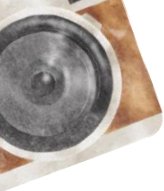

Dintotdeauna m-am întrebat unde se îndreaptă trenul cel misterios de la ora cinci. În fiecare după-amiază, priveam cum acesta părăsește gara fără ca vreun pasager să fi urcat în el. După ce pleca din gară, lăsa niște sunete puternice de la motorul său ruginit, sunete care provocau durere urechilor mele. Cu toate acestea, într-o zi, atunci când mă aflam pe peron, am observat un domn cu o pălărie înaltă și neagră. „Ciudat individ!” îmi zic în sinea mea Mergea sprijinându-se într-un baston subțire din lemn de stejar. Mi-a aruncat o privire încruntată și a intrat înăuntru. Curioasă, l-am urmărit discret și m-am strecurat în vagon, ascunzându-mă sub un scaun.

Pe măsură ce trenul înainta, mă gândeam dacă am făcut bine sau nu urcându-mă în tren. La un moment dat, acesta a frânat brusc și am scos un țipăt ascutit. Domnul cu pălăria înaltă s-a apropiat de scaunul sub care mă ascundeam și și-a coborât privirea M-a găsit și nu părea prea încântat că eu mă aflam acolo.

-Ce cauți aici tu, fetiță? N-aveți voi, copii, treburi mai importante decât să vă urcați în tren fără bilet?

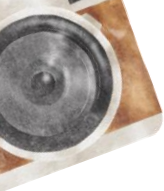

- Îmi cer scuze, domnule, eram doar curioasă, am spus rușinată.
- Vei coborî la următoarea stație imediat! Oricum nu ai căuta într-un loc atât de periculos!
- De ce spuneți acest lucru? Este cumva trenul acesta... bântuit?
- Cred că ai putea spune acest lucru. Trenul acesta doar călătorește, dar nu are o destinație. Știi, acum mult timp în urmă, s-a petrecut o crimă cumplită chiar în acest vagon. De atunci, se spune că spiritul unei fantome bântuie acest tren și de aceea acesta nu are o destinație clară, ci călătorește peste tot...
- Am auzit asta! Ce s-a întâmplat acum mulți ani? am întrebat.
- Ei bine, fetițo, acum mult timp, a trăit într-un conac o ducesă mândră, cu bucle aurii și ochi de un safir sclipitor. Era atât de frumoasă și gingașă încât mulți flăcăi îi cereau mâna, dar ea îi respingea pe toți. Cu toate acestea, într-o zi a fost fermecată de un bărbat, care i-a promis că o va duce să descopere lumea printr-o călătorie cu trenul și ea a acceptat să plece alături de el. Si dusă a fost. De atunci nu a mai văzut-o nimeni. Parcă a înghițit-o pământul, nu alta...
- Și acum spiritul ducesei bântuie coridoarele acestui tren? întreb eu din ce în ce mai convinsă că nu a fost un lucru tocmai înțelept să mă urc în trenul misterios.
- Da, și de aceea vin aici, deoarece sper din suflet ca într-o buna zi să o mai revăd pe dragostea mea..., a suspinat îndurerat.

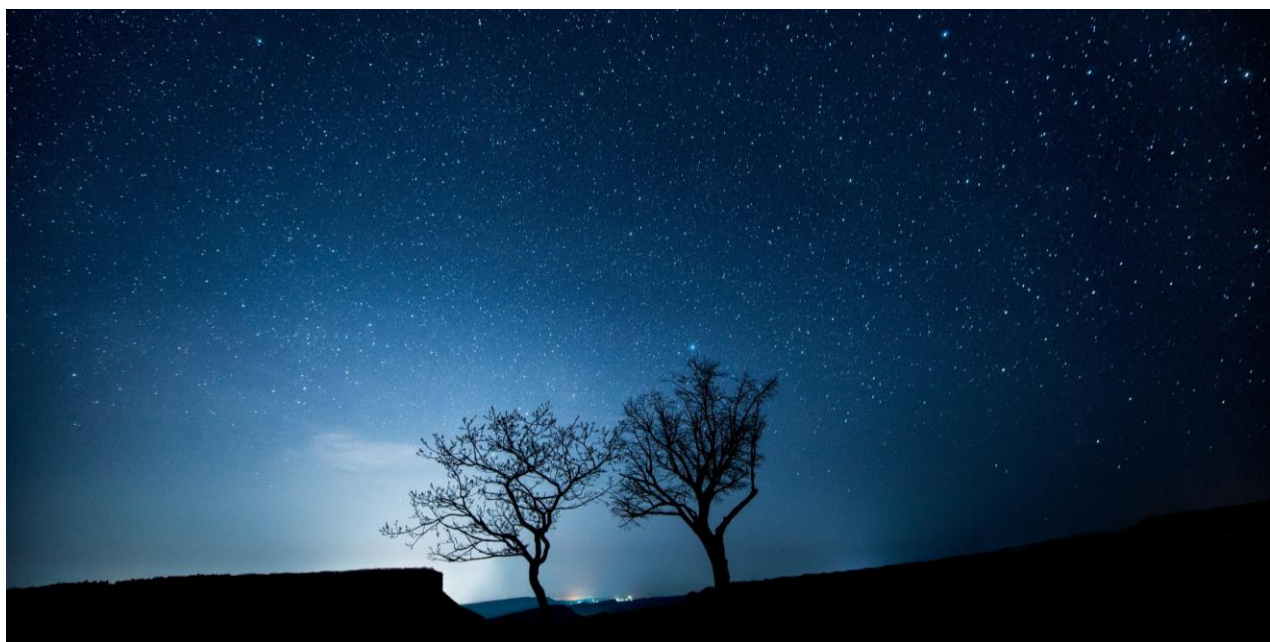
La următoarea stație am coborât din tren și am fluturat mâna către domnul cu pălăria înaltă, care îmi zâmbește. Aveam atât de multe gânduri și întrebări, însă am preferat să tac. Domnul cu pălăria înaltă părea prea rănit și mâhnit pentru a mai spune ceva...

De atunci, trenul nu a mai venit în gară și nici pe misteriosul domn nu l-am mai revăzut. Presupun că și-a regăsit în sfârșit iubirea și pacea."

Muzica nopților

O mulțime de stele infinite ascunse după o palidă strălucire puteau fi privite deasupra capului meu.

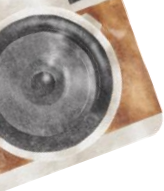
Era o oră neobișnuită pentru ca cineva ca mine să umble pe străzi, dar totuși pașii mei încă își continuau lungul drum spre necunoscut. În primul rând, dacă ești trezit de o neobișnuită șoaptă, completată cu un neobișnuit miros de trandafiri, acesta este lucrul pe care ar trebui să îl faci. Să ieși pe poartă și să inspectezi, cine știe, poate chiar îl vei vedea.

Doar o dată în viață ți se poate întâmpla acest miracol, să poți să treci granița dintre real și fantastic în doar câteva secunde, să poți vedea Trenul nopții...

- Tu ai văzut Trenul nopții?

Aceasta era întrebarea pe care i-o puneam oricărei persoane cu care am ținut măcar o conversație.

- Se spune că Trenul nopții este ultimul lucru pe care îl vedem în viață. Știi, ne reprezintă ultima călătorie...

Viața și moartea sunt un singur fir, dar teama mi-o transformasem în curiozitate și extaz. Voiam doar să înaintez până când îl voi vedea. Eram atât de atrasă de acel miros și de acea muzică a nopții, încât nu îmi păsa de a mea soartă.

Gara era pustie, nicio voce sau muzică să îi întrerupă liniștea. Era doar ceață și lumina lunii, singura companie pe care o putea avea un trecător în toiul nopții la o oră la care oamenii călătoresc într-un vis. Ora trei și șase minute. O stea căzătoare, un gând, o oră.

- Trenul nu întârzie niciodată. Știi, mereu ajunge la aceeași oră. Ora trei și șapte minute...

Voci, lumini și ora aceasta... Îmi îndrept privirea spre ceasul spart al gării. Era ora cea blestemată, dar în același timp miraculoasă. Ora trei și șapte minute...

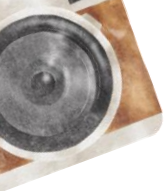
Noaptea sclipea, înălțată în senzații, de așa ceață spulberându-se în săptămâni de imaginație.

În gardă, dar în tăcere, am înfruntat cu privirea Trenul nopții. N-avea lumini, nici măcar o fereastră luminată, dar trecând prin rămășițele ceții avea o frumusețe aparte.

Trenul m-a lasat în urmă, luând cu el mirosul de trandafiri și sufletul meu. Iar acela a fost momentul în care mi-am lasat sufletul să fie unde îi era destinul, ascultând muzica nopților.

Mătășel Smaranda, clasa a VII-a

Țara mea de poveste

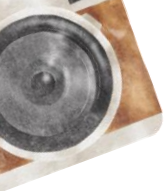
Țara mea de poveste este populată de oameni sinceri, care nu mint niciodată. Se numește Adevăria. În Adevăria, toți locuitorii trăiesc în armonie și respect, iar fiecare zi este plină de bucurie și pace.

În mijlocul țării, se află orașul principal, numit Sinceropolis. Aici, copiii învață la Școala de Sinceritate, unde profesorii îi învață să fie cinstiți și corecți în tot ceea ce fac. În Sinceropolis, nimeni nu se teme să spună adevărul, pentru că toată lumea știe că adevărul este cel mai prețios lucru.

În fiecare an, Adevăria sărbătorește Festivalul Sincerității, unde locuitorii își împărtășesc povești adevărate și se bucură de muzică și dansuri tradiționale. La festival, se organizează și un concurs de povești, unde cei mici și cei mari își demonstrează creativitatea și abilitatea de a spune povești captivante.

Regele și regina Adevăriei, cunoscuți pentru înțelepciunea și bunătatea lor, locuiesc într-un castel minunat, înconjurat de păduri fermecate. Ei conduc țara cu dreptate și se asigură că fiecare locuitor este fericit și protejat.

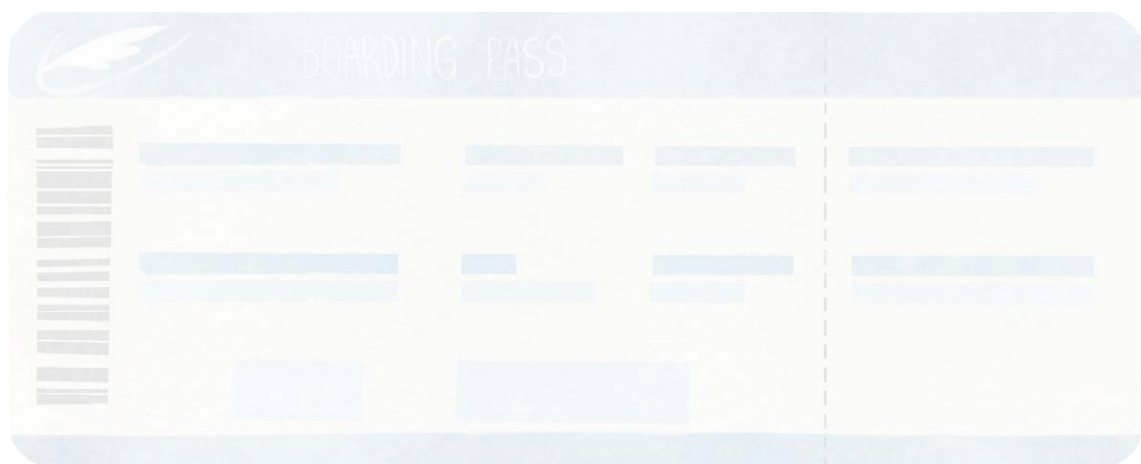

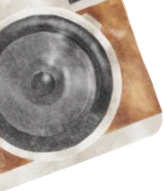

În Adevăria, toți oamenii își ajută vecinii și se respectă unii pe alții. Aici, nu există certuri sau conflicte, pentru că toată lumea știe că sinceritatea și respectul sunt cheia unei vieți frumoase și armonioase.

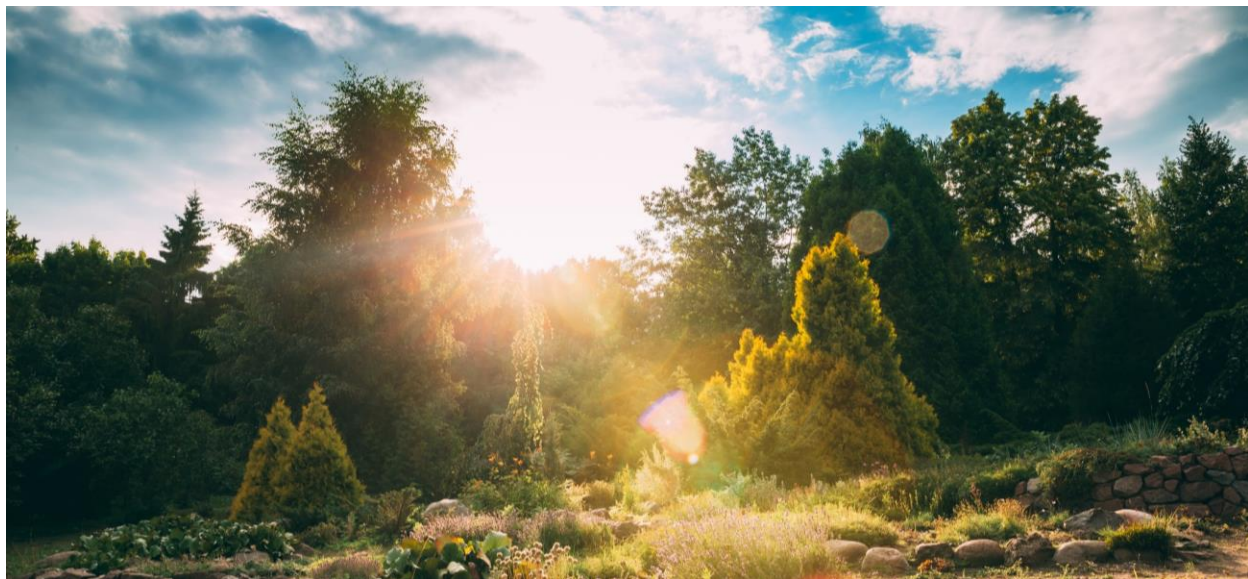
Țara mea de poveste, Adevăria, este un loc magic, unde fiecare zi este o nouă aventură plină de zâmbete și fericire.

Sebastian Barbu, clasa a V-a

Țara mea de poveste

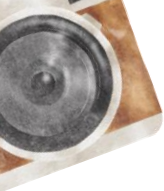
Țara mea de poveste Țara mea de poveste este acolo unde oamenii au grijă de natură ca și când ar avea grijă de ei înșiși. Deși copacii și oamenii sunt specii diferite și au nevoi diferite, eu cred că depinde de noi, oamenii, să avem grijă de natură și de animalele care ne înconjoară.

În Țara mea de poveste, oamenii cu asta se preocupă. În afară de faptul că toți copiii se duc la școală și adulții la serviciu să învețe lucruri noi și să își perfecționeze cunoștințele, ei se strâng în fiecare zi lângă arborele cel mare din centrul orașului și fiecare dintre oameni își aduce la el o stropitoare pentru a-l uda. Acum că am terminat cu descrierea, urmează să vă spun câteva dintre locurile mele preferate (nu mă înțelegeți greșit, îmi plac toate locurile). Vă voi povesti trei locuri:

1. Cascada Minunii - Legendele spun că atunci când apa se revarsă peste corpul oamenilor, aceștia își pun o dorință care se va îndeplini.

2. Vulcanii sălbatici - Dacă vă întrebați de ce se numesc așa, vă voi explica acum. Acolo sunt zece vulcani periculoși. Te poți duce să îi vizitezi doar cu un ghid turistic și nu ai voie sub nicio formă să te apropii de ei, deoarece aceștia

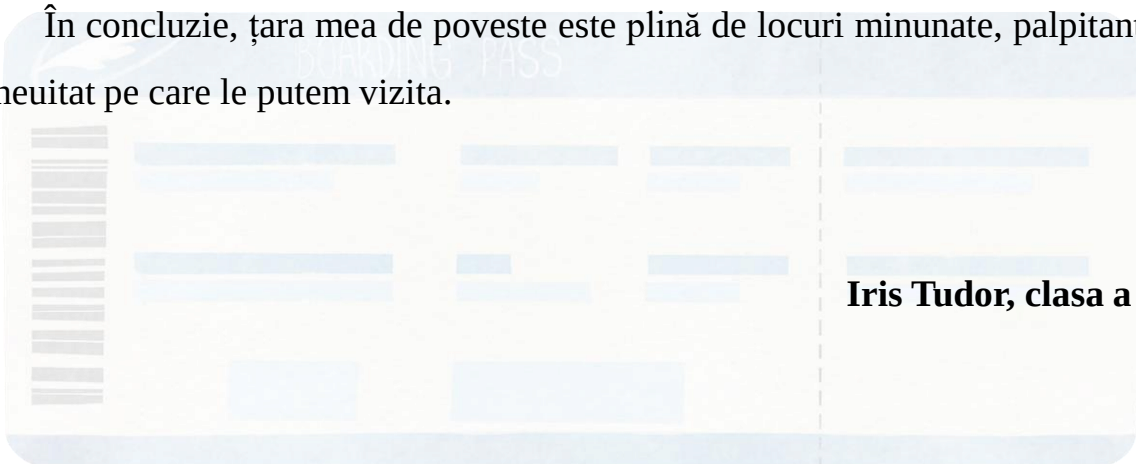

pot erupe în orice clipă. Lucrul cel mai interesant la acești vulcani este că lava care erupe este roz. Nu-i așa că este fascinant?

3. Muntele Luminii - Muntele Luminii este un munte enorm și foarte înalt. Legendele spun că atunci când ajungi pe vârful muntelui, o lumină mare va apărea și te va orbi. Atunci când te va orbi, ochii ți se vor închide și te vei trezi din nou în locul din care ai plecat. DAR, lucrul cel mai fascinant este că după ce te va orbi și te vei trezi înapoi jos, vei vedea diferit totul și vei simți ceva diferit.

Din păcate, nimeni nu a ajuns acolo, deoarece drumul este prea periculos și solicitant. Mulți oameni au încercat dar nu s-au mai întors.

În concluzie, țara mea de poveste este plină de locuri minunate, palpitate și de neuitat pe care le putem vizita.

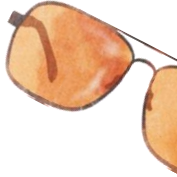
Iris Tudor, clasa a V-a

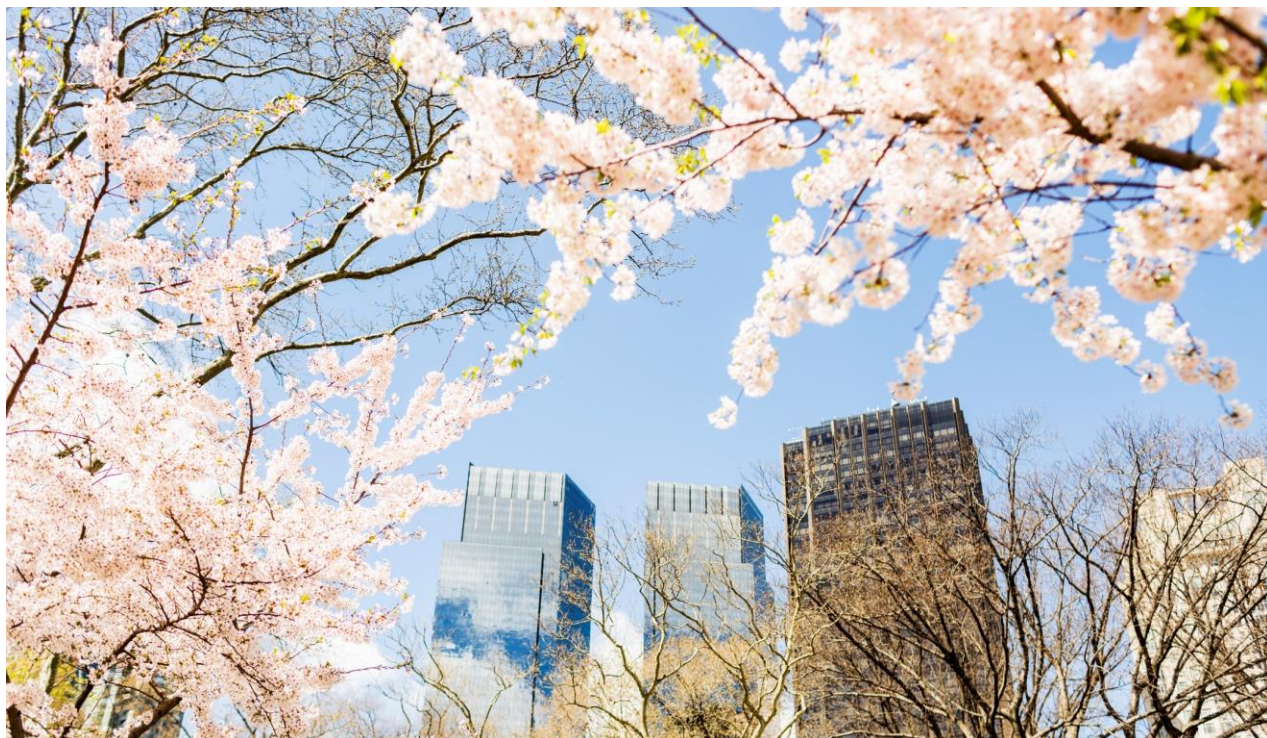

Iris Tudor, clasa a V-a

Primăvară în New York

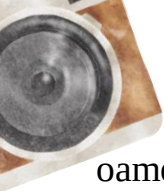

Era o dimineață proaspătă de primăvară când am primit vestea că voi pleca într-o călătorie de neuitat la New York, orașul care nu doarme niciodată. Florile începeau să înflorească, iar aerul era plin de speranță și noi începuturi. Emoțiile mă copleșeau pe măsură ce mă pregăteam să explorez unul dintre cele mai vibrante și faimoase orașe din lume.

După un zbor lung și plin de anticipație, am aterizat la Aeroportul Internațional John F. Kennedy. De la fereastra avionului, am putut vedea panorama impresionantă a Manhattan-ului, cu zgârie-nori ce păreau să atingă cerul. După ce am trecut prin formalitățile de sosire, am luat un taxi galben, emblematic pentru New York, care ne-a dus direct în inima orașului.

Prima noastră oprire a fost Times Square, inima orașului, unde luminile strălucitoare și reclamele uriașe ne-au lăsat fără cuvinte. Străzile erau pline de

oameni din toate colțurile lumii, iar energia locului era pur și simplu molipsitoare. Am continuat cu o plimbare pe Fifth Avenue, unde am admirat vitrinele magazinelor de lux și am făcut câteva cumpărături.

În zilele următoare, am vizitat câteva dintre cele mai faimoase atracții turistice ale orașului. Am urcat în vârful Empire State Building, de unde am avut o priveliște panoramică a întregului oraș. Am petrecut o după-amiază relaxantă în Central Park, unde ne-am plimbat cu barca pe lac și am admirat peisajul înflorit de primăvară.

Pe măsură ce ne plimbam prin Central Park, frumusețea primăverii ne învăluia în culori și parfumuri. Lalelele și narcisele înflorite pictau peisajul în nuanțe vibrante de roșu, galben și violet, iar cireșii în floare creau o ploaie delicată de petale roz. Razele blânde ale soarelui străluceau printre frunzele proaspăt înverzite, iar cântecul păsărilor completa atmosfera de basm.

De asemenea, am vizitat Muzeul Metropolitan de Artă, unde am fost fascinați de colecțiile de artă și istorie.

Am avut șansa să experimentăm și cultura locală. Am mers la un spectacol pe Broadway, care ne-a lăsat fără suflare datorită talentului extraordinar al actorilor și producției spectaculoase. Am gustat din deliciile culinare ale orașului (burgeri, pizza, hotdog etc). De asemenea, am vizitat cartierul Chinatown, unde ne-am delectat cu preparate asiatice autentice.

Pe măsură ce călătoria noastră se apropia de sfârșit, am realizat cât de mult ne-a îmbogățit această experiență.

Această călătorie la New York a fost mai mult decât o simplă vacanță; a fost o aventură care ne-a deschis ochii către diversitatea și energia unui oraș unic în lume.

Tudor Ciocănescu, clasa a VI-a

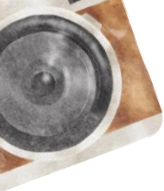

CREATIVE

SEB

II. Recenzii

Citind o carte trăim mai multe vieți

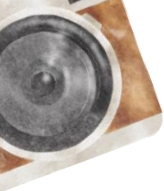

Lectura este o activitate frumoasă, care ne permite să trăim mai multe vieți în același timp. Citind o carte, descoperim mai multe moduri de viață, descoperim mai multe locuri și ne dezvăluim sentimente noi. Atunci când citim o carte, care ne place, intrăm cu totul în ea, adică o citim cu atâta plăcere, încât ne simțim ca și cum am fi personajele ei.

Citind o carte, putem descoperi lumi incredibile și fascinante, care ne trimit pe lumi sau țărâmură diferite. Cărțile de aventură, de exemplu, ne permit să devenim călători sau poate pirați pe țărâmură sau mări îndepărtate. Cărțile science-fiction ne trimit în lumi bântuite sau uimitoare în care găsim balauri sau poate monștri ai mării care pot fi buni sau răi. Aceste experiențe ne ajută să ne extindem imaginația și să ne punem întrebări ale căror răspunsuri le putem afla tot din cărți.

De cele mai multe ori, ne punem în pielea personajului din carte și ne imaginăm că noi suntem cei care descoperă tot felul de portaluri și mări îndepărtate de Pământ. Cărțile ne oferă acces la gândurile, sentimentele și

trăirile altor personaje, fie ele reale sau imagine. De exemplu, citind despre viețile și trăirile oamenilor de acum 1000 de ani putem înțelege mai bine greutățile și bucuriile acelei perioade istorice. Această capacitate de a trăi mai multe vieți ne arată cum e să te pui în locul celuilalt și ne învață să apreciem lucrurile pe care le avem.

În plus, cărțile ne oferă oportunitatea de a învăța din greșelile altora și din experiența lor de viață. Citind despre personalități, învățăm din succesele și eșecurile lor, învățăm lecții valoroase din viețile lor.

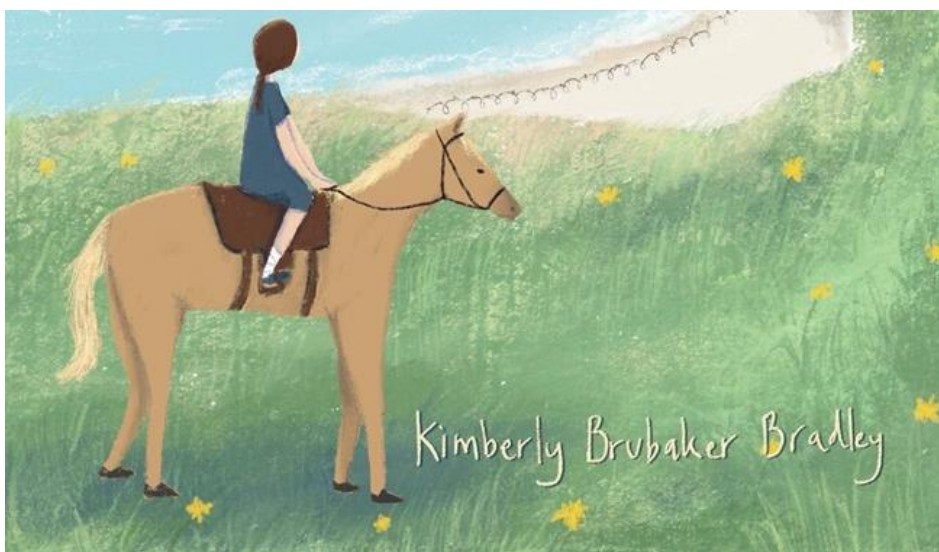
În concluzie, cititul ne permite să trăim mai multe vieți simultan, fie că ne pierdem în lumi care nu există, pline de aventuri, fie că ne conectăm la experiențele și trăirile altor oameni. Prin intermediul cărților, ne dezvoltăm empatia și ne îmbogățim cunoștințele despre lumea înconjurătoare.

Lectura este, fără îndoială, un instrument puternic care ne ajută să devenim versiuni mai complexe și mai înțelegătoare ale noastre.

Radu Raisa, clasa a VI-a

Războiul care mi-a salvat viața

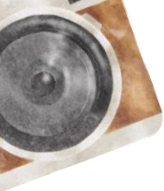

Războiul care mi-a salvat viața este o carte scrisă de Kimberly Brudaker Bradley, care a scris și *Războiul care m-a învățat să trăiesc*. A fost tradusă de Iulia Arsintescu și publicată în 2015 de editura ARTHUR, iar în 2016 a fost laureat cu premiul Newbery Honor.

În carte este vorba despre o poveste tristă în care, Ada, o fetiță de 9 ani este maltrată și neiubită de propria ei mamă din cauza unui defect fizic. Fetița și fratele ei reușesc să fugă de mama lor și o întâlnesc pe Susan, o femeie destul de posacă însă, cu suflet bun.

Temele abordate în această carte care mi-au plăcut au fost cele despre familie, iubire, prietenie și înțelegere. Este un roman scris foarte bine, ce te face să trăiești foarte intens emoțiile. Mai ales cele în care mama biologică era foarte rea cu Ada din cauza piciorului ei defect. Pur și simplu, aceste episoade te făceau să îți dorești să intri în carte și să te răzbuni pe acea mamă.

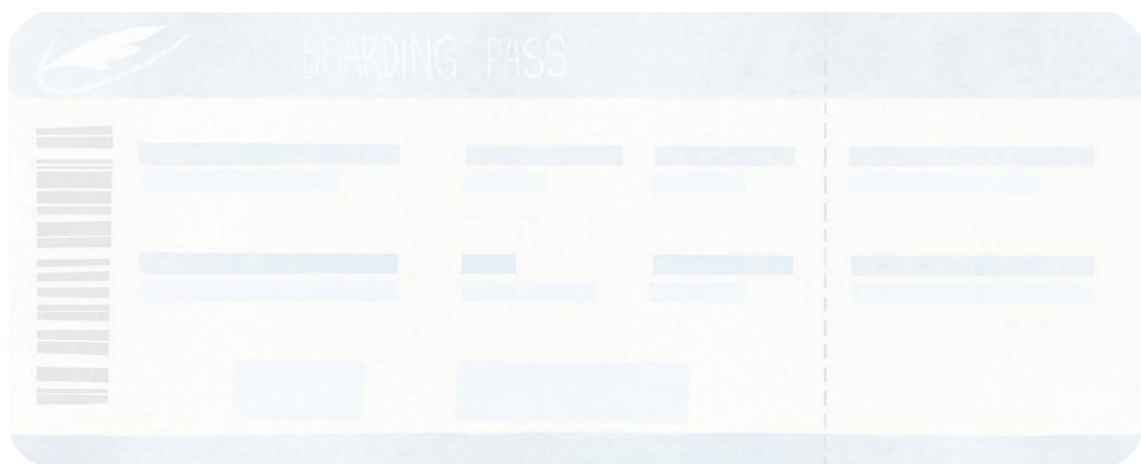
Mi-a plăcut foarte mult că acești copii au avut a doua șansă la o familie pentru că au găsit-o pe doamna Smith care îi iubea foarte mult, chiar dacă nu era mama lor.

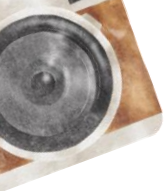

Recomand această carte pentru că are un impact emoțional și te face să te gândești la relațiile de familie și să nu judeci oamenii după prima vedere. Te face foarte ușor să intri în poveste .

Defectul cărții este ca îți produce dependență și te face să citești și continuarea cărții.

David Șurghie, clasa a V-a

Fahrenheit 451

Fahrenheit 451 reprezintă cea mai de succes carte a scriitorului Ray Bradbury. Publicată în anul 1953, reprezintă o viziune pesimistă asupra viitorului, unde oamenii își pierd valorile, în fața inovațiilor tehnologice și a drogurilor.

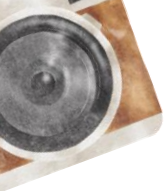
Protagonistul Montag lucrează ca pompier, sub comanda lui Mildred. Responsabilitatea lui și a pompierilor este de a arde cărțile, pe care oamenii le ascund în casele lor, deoarece statul a interzis cititul, legiferând arderea cărților. El continuă să-și trăiască viața așa, nepăsându-i prea mult de principiile morale.

Dar totul se schimbă în momentul în care pompierii descoperă în casa sa cărți. În acel moment, Montag este obligat să-și dea foc la casă, folosind un aruncător de flăcări. În semn de răzbunare, el folosește aruncătorul pentru a-l ucide pe Mildred. După aceea, este nevoit să se ascundă de autorități, reunindu-se cu un fost profesor universitar, ce-l va ajuta mai departe.

Consider această carte ca pe o parabolă despre importanța valorilor, precum cititul, în menținerea unei societăți, dar și ca un avertisment cu privire la intervenția negativă a statului în societate.

Perișoară Matei, clasa a VIII-a

'Ray Bradbury's gift for storytelling reshaped our culture
and expanded our world' **BARACK OBAMA**

RAY BRADBURY FAHRENHEIT 451

CARTEA MESERIILOR DISPĂRUTE (Mircea Stanciu)

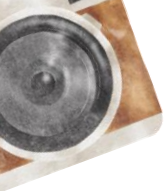

O carte despre călătorie. Nu în spațiu, în afară sau în străinătate. Despre călătoria cea mai folositoare pentru singura viață pe care o avem – cea spre interiorul nostru. Cu cât alergăm în mai multe direcții, cu mândria că noi călătorim – fie conform modei, fie ca să vedem / cunoaștem alte meleaguri, alți oameni – și ne îmbogățim, vizual și sufletește, cu atât este posibil să ne

îndepărtăm de *cea mai importantă călătorie a vieții noastre – cea spre sufletul nostru și al celor din jur.*

Ce piedici putem avea într-o astfel de călătorie? Fuga de sine însuși prin muncă, „n-am timp” nici să respir, ocuparea timpului cu diverse activități, evitarea timpului petrecut în singurătate (ca și cum nu ar fi firesc și de folos să stăm cu noi înșine...). Nu este nevoie să ajungem pustnici ca să ajungem la noi, să stăm de vorbă cu noi.

Să pornim alături de autor într-o călătorie în timpuri îndepărtate. Vom ajunge la prima meserie, cea de **POVESTITOR** – *cel ce dă sens vieții*. Se pare că cea mai neobosită călătorie este cea a gândurilor noastre, mintea noastră nu stă o clipă locului.

Apoi ajungem în vremea când apa nu curgea la robinet, ea era luată de la un izvor sau, la oraș, era adusă de un **SACAGIU** de la o fântână (saka = butoi de 200 litri) – *cel ce este așteptat cu sete*. Apă curată, bună de băut, care mă duce cu gândul la setea de cunoaștere a copiilor. Fiecare dintre noi poate fi un sacagiu al zilelor noastre, pentru că „mulți oameni însetează de atenție, de blândețe, de prietenie, de o vorbă bună, odihnitoare”, oricine poate fi „sacagiul bucuriei”, cel care stinge setea oamenilor din jur.

COPISTUL – *cel ce urmează un model* – își dedica ani întregi copierii unor cărți scrise de alții. Doamne, de câtă răbdare era nevoie în această meserie! Ce copiem astăzi? Oamenii pe care îi admirăm, în primul rând.

„A copia un text înțelept sau a te asemana cu un model valoros înseamnă a îmbogăți lumea aceasta și pe tine însuți”.

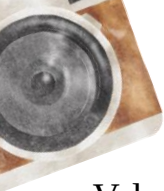
ÎMPĂRATUL – *cel ce stăpânește cu pace*.

Pe lângă împărăția văzută (lumea sau țara) avem fiecare și o împărăție nevăzută, cea interioară, pe care e bine s-o stăpânim, s-o conducem. Se numește **stăpânire de sine**. „Crezi că n-ai nicio valoare și pierzi timpul aiurea, gândind că totul este în zadar? Alungă-l cu gândul cel bun: Am toate capacitățile / calitățile ca să reușesc, trebuie doar să le folosesc!”

VRACIUL – *cel ce dă leacuri amare (doctorul)*

Aflăm despre Valentin Voino-Iasenețki, care a absolvit Școala de Artă din Kiev la sfârșitul secolului al XIX lea și talentul lui de a desena cu mare finețe, care s-a transformat în dragoste de anatomie, iar munca de artist în arta chirurgiei. Tot el a descoperit că pacienții săi nu erau numai trupuri, ci aveau și suflete, care se puteau răni, și că uneori este nevoie de “operații” sufletești pentru a se vindeca. Astfel,

Valentin a devenit preot, “pentru a asculta necazurile oamenilor și a le alina suferințele”. Este cunoscut ca Sfântul Luca al Crimeei.

ÎNVĂȚĂTORUL – *cel ce lasă ucenici*, (astăzi profesorul din clasele primare, Doamna sau Domnul), era și este un om fascinant, care te atrage, îți ține atenția trează, de la care ai întotdeauna ceva prețios de învățat.

Când vei deveni un mare avocat, o talentată cântăreață sau un bancher elegant, nu uita că poți preda meseria ta cuiva, că poți fi și tu un învățător care lasă în urma lui ucenici!

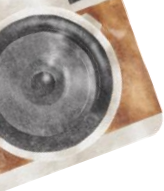
CIOBANUL – *cel ce trăiește în armonie cu natura* – este o meserie despre ascultare și liniștire. Este omul care nu se grăbește decât atunci când lupul sau ursul atacă oile.

MEȘTERUL – *cel ce făurește lucruri* – este omul priceput, care modelează materia din jurul lui - lemn, aur, argint, lut, sticlă, hârtie - și acestea devin lucruri utile pentru copii și oameni mari. Pe vremuri atelierele erau afară, fiecare om făurea sau meșterea ceva – erau fierari, argintari, cizmari, olari, potcovari, umbrelari, etc. Ei meștereau și povesteau tot felul de întâmplări, auzite sau inventate. Și astăzi materia așteaptă să fie prelucrată, natura își dorește să o pipăi cu mâinile tale.

CROITORAȘUL – *cel care te exprimă*

Dacă ai răbdare și îndemânare și vrei să ajuți oamenii să se exprime prin haine, poți alege să fii croitor / designer vestimentar.

HAIDUCUL – *cel nesupus*

Ai auzit de Robin Hood din pădurea Sherwood, de Pinte Viteazu, Iancu Jianu sau de Andrii Popa? Răzvrățiți împotriva ordinii, umblau singuri sau întovărășiți de alții și jefuiau / prădau pe cei bogați pentru a împărți prada oamenilor săraci. Ultimii haiduci români, care au trait în vremea străbunicilor noștri, se numeau partizani anticomuniști.

HANGIUL – *cel ce îi primește pe străini* – era proprietarul unui han (local, ospătărie, echivalentul hotelului de astăzi) așezat la răscrucea / marginea drumurilor, un loc necesar pentru că, cei ce călătoreau (pe cal), nu ajungeau în aceeași zi la destinație. Acesta era o persoană simpatcă, primitoare, care găzduia și odihnea călătorii.

SINGURATICUL – *cel ce merge drept la țintă*, o meserie dispărută pentru că este greu să o practici în zilele noastre, când foarte rar poți fi singur, cu sufletul tău. De când ne trezim suntem însoțiți de oameni, sunete – muzica în căști, radioul sau TV, gălăgie în pauze la școală, etc. „Când să mai faci cunoștință cu tine însuși?”

La final, las autorul să vă spună că **„orice meserie poate fi reînviată cu succes dacă o practici ca pe o artă, cu dragoste și străduință”**.

Și vă invit să descoperiți mai multe despre cele 12 meserii dispărute, călătorind împreună cu autorul Mircea Stanciu în vremuri mai mult sau puțin îndepărtate.

Elena NIȚU

Psiholog/ însoțitor în călătorie

Minți geniale

Romanul de aventură *Minți geniale* (*Masterminds*), este primul dintre cele două volume ale seriei scrisă de Gordon Korman și publicate în România de Editura Arthur.

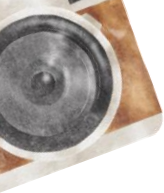
Gordon Korman este autorul a peste optzeci de cărți pentru copii și adolescenți, printre care cunoscutul volum *Needucabilii*, publicat de aceeași editură.

Subiectul interesant, acțiunea și misterul care te țin permanent „în priză”, fac ca această carte să fie captivă și

memorabilă. Cititorii îl vor descoperi pe Eli Frieden și pe prietenii săi care locuiesc în singurul oraș perfect din lume: Serenity din New Mexico, SUA. Acolo nu există infracțiuni și toată lumea are o casă mare, cu piscină și nimeni nu are probleme financiare. Oamenii sunt cinstiți, integri, urmând cu sfințenie regulile societății, acestea fiind valorile principale. Astfel, cei treizeci de copii care trăiesc aici sunt ascultători și nu mint niciodată.

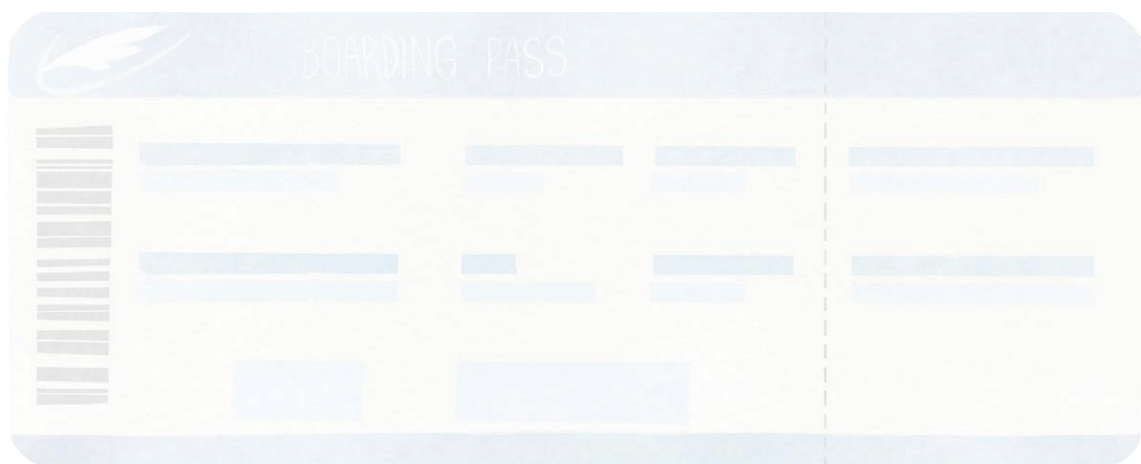
Într-o zi, în această lume perfectă, Eli, care nu ieșise niciodată din Serenity, depășește cu bicicleta granița orașului, fără să își dea seama. Ceea ce a urmat după aceea a fost absolut neașteptat și neobișnuit, iar viața lui și a celorlalți copii a fost complet dată peste cap. Serenity se dovedește a fi cu totul altfel decât crezuseră până atunci copiii. Și acesta este doar începutul misterului

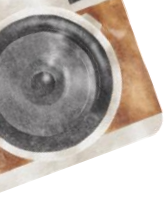

pe care trebuie să îl rezolve, pentru a se salva. Dar acest lucru nu va fi ușor. Vor reuși ei oare?

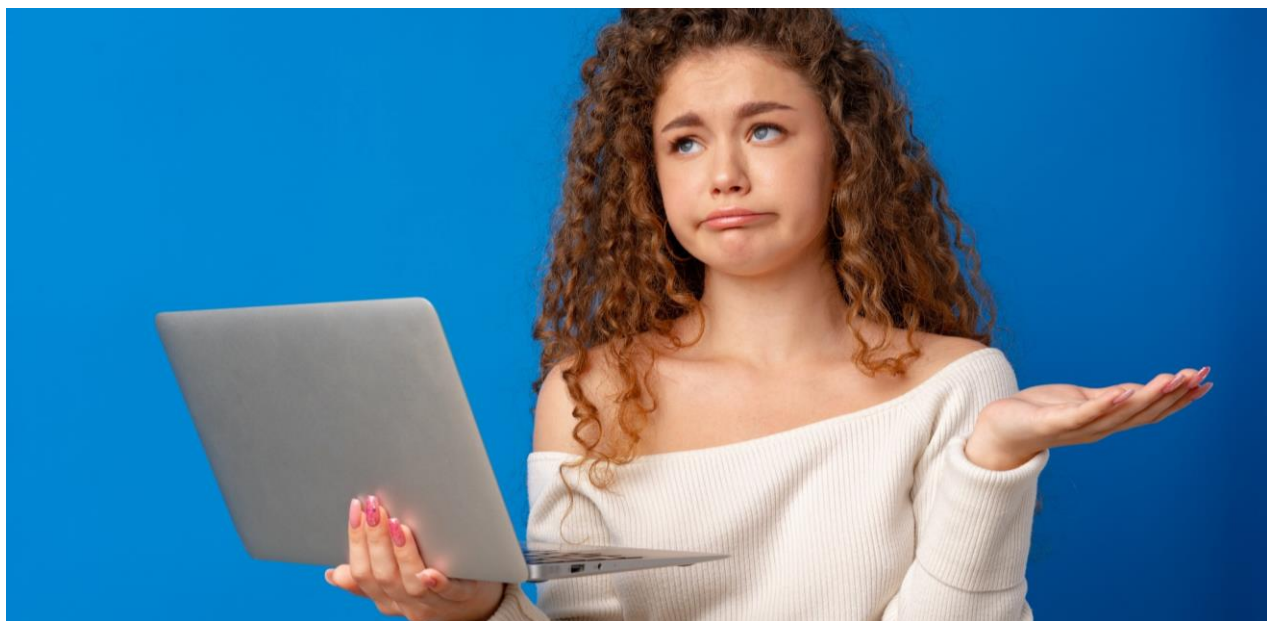
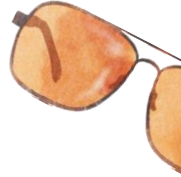
Recomand această carte plină de suspans.

Tudor Nicolae, clasa a V-a

15 zile fără internet

„15 zile fără internet” este o carte scrisă de Sophie Rigal-Goulard care a scris și „10 zile fără ecrane”. Cartea a fost publicată de editura Rao în anul 2020.

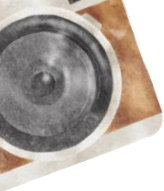
Émilie Ramier (Lili) este o fată de liceu care are doi frați: Mark, de 16 ani și Lucien (Lulu) de 8 ani. Ea locuiește la Paris și tocmai ce și-a făcut cont de Facebook și e foarte fericită. Spre surpriza ei, părinții decid să meargă într-o excursie în mijlocul pustietății, fără internet, pentru două săptămâni.

Când ajung acolo, sunt nevoiți să „predea armele” și să participe la activități cum ar fi: „Gestionarea activităților digitale”, să meargă cu cortul sau „Tu, eu, noi. Să strângem legăturile.”.

Această carte este una dintre preferatele mele și aș recomanda cartea tuturor, dar dacă crezi că detoxifierea de internet este un lucru bun, atunci nu ți-o recomand.

Anastasia Cristian, clasa a V-a

Olguța și un bunic de milioane

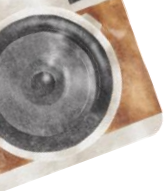

Autorul cărții este Alex Moldovan. În afară de această carte el a mai scris și „Povestiri de citit pe sub bancă”. Cartea a fost recepționată de public și de critica de specialitate drept o poveste despre familie și una despre prietenie, încredere și răni. Această carte a fost publicată de editura Arthur.

În carte, Olguța, o fată de doisprezece ani, trebuie să stea cu mătușa ei, pe care nici nu o recunoaște, timp de un weekend. Dar bunicul ei, milionarul Constantin, dorește să o vadă și nu vrea să accepte un refuz. El chiar va trimite oameni care să o aducă pe Olguța la el. Pe parcursul cărții ea îl va avea alături pe câțelul ei, Farid.

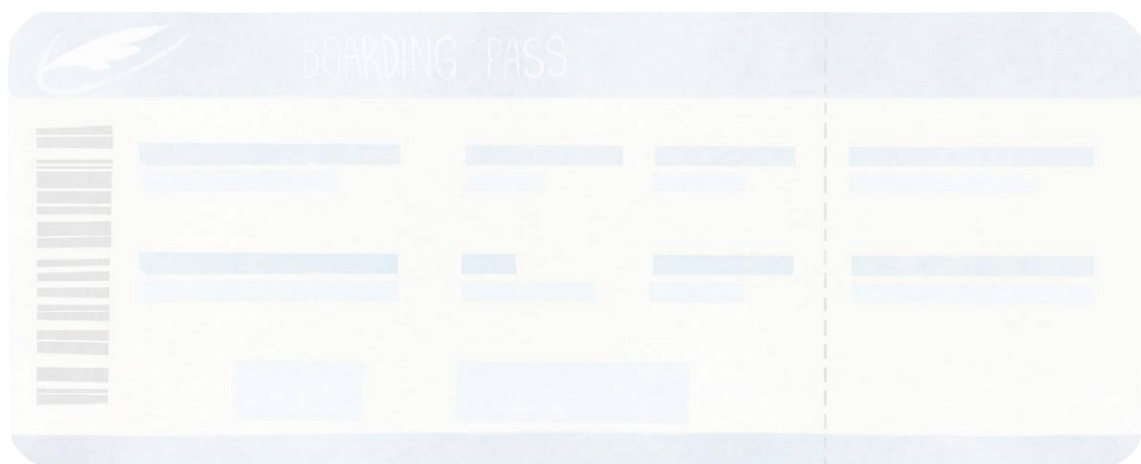
Punctele forte ale cărții sunt: acțiunea, personajul unic și umorul. Minusurile cărții ar fi unele situații stereotipice ale altor cărți. Spre exemplu, salvarea personajului în ultima clipă printr-un miracol.

Eu recomand această carte pentru că are o acțiune interesantă și personaje și mai interesante. Această carte are și un umor bun. Totuși, unele lucruri nu m-au atras deloc. Deci, în general impresia mea este una nuanțată.

Patrick Kovari, clasa a V-a

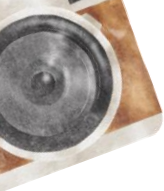

CREATIVE

SEB

III. Documentare

Destinații de călătorie pe timpul verii

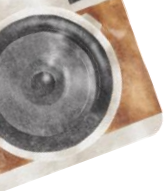
Dacă îți dorești să pleci într-o călătorie în vara aceasta, dar nu știi care sunt cele mai bune locuri pentru vacanțe, atunci acest ghid poate să îți găsească o destinație pe placul tău.

Voi începe cu Cheile Bicazului și Lacu Roșu. Lacu Roșu este situat în județul Harghita. Acesta este destinația potrivită pentru tine dacă îți place să petreci timp în natură.

Apoi avem Fundata, o comună care este situată la cea mai înaltă altitudine din țară. Acolo poți merge în drumeții. Aceasta se află la 47 de km de Brașov. Este locul potrivit pentru tine dacă iubești drumețiile pe munte, acest loc are priveliști minunate.

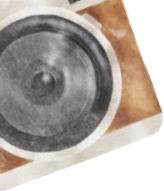

BOARDING PASS

Slănic-Moldova este o stațiune foarte veche care are niște izvoare medicinale între munți. Este înconjurată de păduri de conifere. Acesta este la limita județului Covasna, în bazinul râului Slănic la poalele Munților Nemira. Această destinație este mai potrivită dacă vrei să te relaxezi în natură.

Cheile Nerei sunt o formațiune de tip chei de-a lungul râului Nera în județul Caraș-Severin. Acestea sunt cele mai lungi chei din România, având 20 de km. Pereții se înalță până la

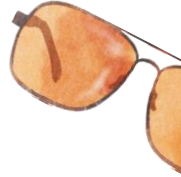
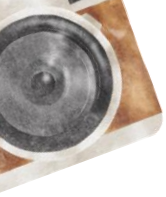

200 de metri, apa a săpat în rocă și a format lacuri peșteri și cascade.

Cascada Beușnița este situată în zona de protecție strictă cu statut de rezervație naturală din cadrul Parcului Național Cheile Nerei-Beușnița din județul Caraș-Severin, Cascadele Beușniței reprezintă un fenomen unic, un adevărat monument al naturii, și un obiectiv de însemnată valoare turistică și geologică.

Miloș Mara, clasa a VI-a

Călătoria în Bologna

Era o zi foarte așteptată de mine pentru că plecam în vacanță cu mama mea, în Bologna. Eram extrem de fericită să petrec Revelionul anului 2023 în altă țară. În avion m-am uitat la filme și am povestit cu mama. Cum am ajuns, am mers la hotelul nostru frumos lângă care era un târg mic cu patinoar și mâncare italiană. Am

încercat pentru prima oară arrosticini, o carne tăiată subțire pusă pe băț și prăjită, care a fost destul de bună. Pentru că încă ne mai era foame, am mers la un restaurant unde am mâncat cele mai bune paste din viața mea, paste cu cârnăciori aromați și parmezan. Ziua s-a terminat repede, dar mai aveam multe zile în care să explorăm împrejurimile orașului plin de istorie și artă.

A doua zi, am fost la Florența și ne-am plimbat pe Ponte Vecchio, un pod de unde poți vedea o mulțime de case colorate. Apoi am fost la Galeria Națională de Artă unde erau o mulțime de tablouri de văzut și multe camere întortocheate. Am mai dat o fugă la încă un restaurant delicios, ca de obicei, iar apoi am fost la Pisa, pentru a doua oară.

Următoarea zi ne-am plimbat prin Toscana, o zonă plină de sate pitorești și vii și am ajuns în San Gimignano, unde este renumita „cea mai bună gelaterie din lume”, care poartă numele de Gelateria Dondoli. Chiar a fost cea mai bună înghețată din lume, nu glumesc! Apoi ne-am plimbat prin orașelul acela mic. În următoarea zi, era Revelionul și eram foarte entuziasmată.

În seara de Revelion, o mulțime de oameni s-au strâns în piață. Atmosfera era plină de muzică și toți oamenii dansau fericiți cu familia și prietenii lor. În mijlocul pieței era un brad imens împodobit cu globuri colorate și sclipitoare. În jurul

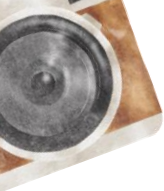

orei 11 au început să fie lansate artificii gălăgioase și spectaculoase care aduceau cerului multă culoare. La ora 12:00, toată lumea din piață a țipat de fericire, inclusiv eu și mama. Era aglomerat, dar atmosfera era relaxantă și plină de fericirea turiștilor și a localnicilor. În acea seară m-am simțit plină de energie și bucurie, chiar dacă nu m-am culcat foarte târziu.

Noaptea de Revelion a fost ultima zi petrecută în Bologna, dar cred că și cea mai spectaculoasă. Așa se încheie o vacanță plină de fericire pe care nu o voi uita niciodată.

Amelie Froux Clasa a VI-a

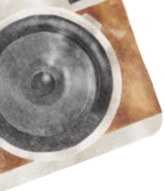
O plimbare prin Munich

Într-o zi călduroasă, am decis să fac o plimbare prin Munich. Mi-am început plimbarea din centrul orașului. Acolo puteai găsi foarte multe restaurante bavareze cu tot felul de mâncăruri tradiționale. Prin centru erau și multe biserici cu o arhitectură impresionantă. Casele din jur erau colorate, decorate în stil tradițional. În apropiere era un bulevard foarte lung. Acolo se afla Arcul de Triumf care era uriaș și impunător. De-a lungul bulevardului era Universitatea, o bibliotecă întinsă care aproape că ocupa jumătate din bulevard, iar la câteva sute de metri puteai vedea o statuie gigantică care înfățișa un om. Aceasta se numea „Walking Man”.

Paralelă cu bulevardul era „Englischer Garten”. Acesta era un fel de parc foarte verde. În jur vedeai doar copaci, plante și flori multicolore. Chiar și dacă era o zi normală a săptămânii, locuitorii din Munich au ieșit în parc după-amiaza. Toată lumea stătea pe iarba verde și vie.

Am continuat să merg pe o cărare care mai în colo te ducea în două locuri diferite. Puteai merge pe deal, unde găseai un foișor micuț în care te puteai relaxa sau puteai să mergi pe lângă un râu care traversa tot parcul. Până în capătul grădinilor traversai diverse poduri peste râu. În unele locuri apa era mai liniștită și acolo puteai găsi diverse păsări de apă precum rațe și gâște.

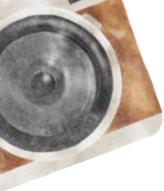
La ieșirea din parc se afla un pod mare. Sub el apa trecea mult mai repede și se creau valuri. Iubitorii de sporturi de apă din Munich au început să practice surfingul chiar în parcul din centrul orașului. Viteza apei le permitea să se dea cu placa acolo. Am stat și i-am privit pentru jumătate de oră, gândindu-mă cât de norocoși sunt oamenii care locuiesc în acel oraș cu acel parc superb.

M-am tot gândit la acel oraș și la acei oameni pentru că am rămas destul de impresionată văzând cât de creativi au putut să fie și cât de relaxată pare viața lor. Mi-ar plăcea și mie să stau în Munich.

Mara Miloș, clasa a VI-a

La ce folosim curentul electric?

Se spune că electricitatea nu a fost inventată, ci descoperită încă din vremea lui Thales din Milet (624-546 î.e.n.), când s-a observat că unele substanțe (chihlimbarul) după ce sunt frecate cu alte materiale (blană) pot atrage corpuri mai ușoare. În anii 1930, arheologii au găsit vase care conțineau în interior foi de cupru despre care se crede că au fost folosite în Imperiul Roman pe post de baterii. Oamenii de știință ale căror invenții și descoperiri au jucat un rol important în legătură cu electricitatea sunt: Benjamin Franklin, Alessandro Volta, Michael Faraday, Thomas Edison, Nikola Tesla. Fără curent electric, multe aplicații de astăzi nu ar fi posibile: deplasarea tramvaielor, metrourilor, troleibuzelor și a locomotivelor electrice. De asemenea, iluminarea clădirilor și iluminatul stradal, funcționarea aparatelor electrocasnice, a jucăriilor electrice, funcționarea computerului, a televizorului, radioului, telefonului mobil.

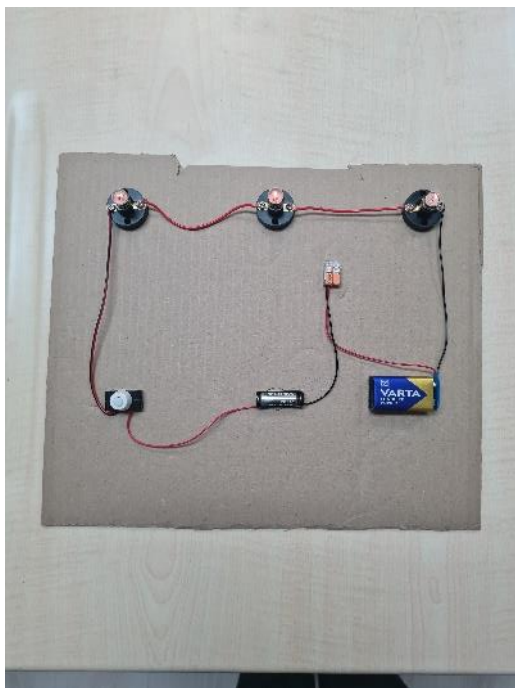
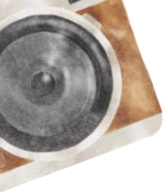
Cel mai simplu circuit electric este format dintr-o sursă, un consumator (bec), fire conductoare de legătură și eventual un întrerupător.

Dar putem folosi și circuite care să conțină mai multe becuri legate în serie, sau paralel. Dezavantajele legării în serie față de legarea în paralel a becurilor:

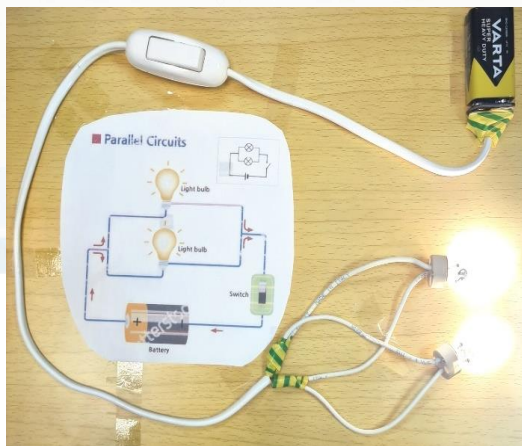
Dacă se arde un bec, nu mai luminează nici celelalte

Cu cât punem mai multe becuri, luminează mai slab.

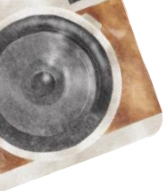

Circuit serie realizat de elevul Olteanu David Alexandru, clasa a VI-a.

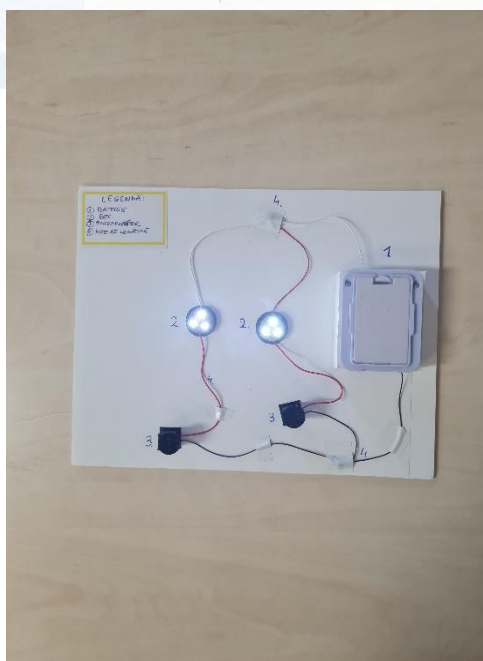
Circuit paralel realizat de elevii Radu Raisa și Stoicescu Eric Mihai, clasa a VI-a.

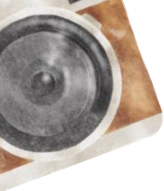

Proiectul realizat de elevii Giurgea Ștefan Eduard și Tepebag Robert Emre, clasa a VI-a: „este o coliană în miniatură care constă dintr-o baterie de 9V, un întrerupător simplu, un cablu de legătură dublu și un motor mic dintr-un motor lego. Are atașat de motor 3 elice”.

Circuit paralel realizat de eleva Bădoi Maria Ilinca, clasa a VI-a.

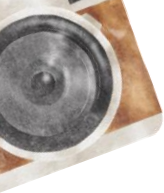
“Un circuit electric este o rețea electrică care include componente electrice prin care poate circula curentul electric. Am folosit în proiect următoarele componente: sursa electrică (**bateria**), consumatorul (**bec**), întrerupătorul și firele conductoare de legătură”.

Circuite realizate de elevii Ciocănescu Tudor Andrei, Tudose Vlad și Ioniță Vlad, clasa a VI-a.

Circuit mixt realizat de eleva Calcișcă Daria Maria, clasa a VI-a.

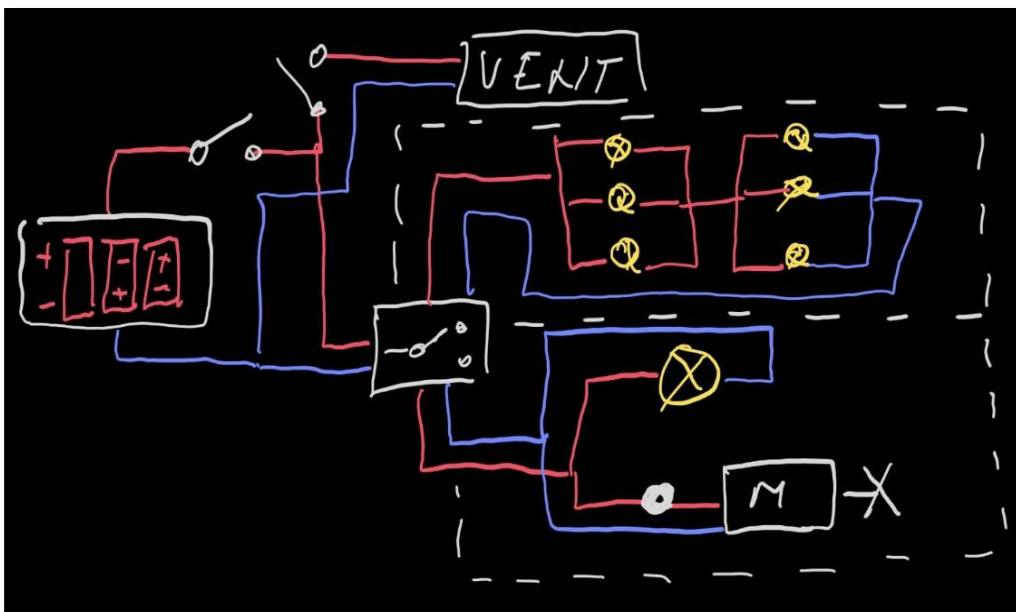
„Am folosit în proiect următoarele componente:

- 3 acumulatori Litiu-Ion, înmagazinează energia electrica sau alimentează consumatorii. Aceștia au fost conectați în serie pentru a furniza 12V.
- Întrerupător general, acesta are doua poziții: (1) închis – trece curentul, (0) deschis – nu trece curentul
- Ventilator pentru răcirea cubului. Acesta funcționează doar când capacul este închis datorita unui întrerupător acționat de capac.
- Întrerupător cu doua ieșiri care alimentează următoarele:
 - Ieșirea 1 alimentează 6 LED-uri colorate, separate in doua grupuri cu câte 3 LED-uri conectate în paralel, grupurile fiind conectate in serie. LED-ul permite circulația curentului doar într-un singur sens (dioda electroluminescentă)

- Ieșirea 2 alimentează un bec LED și un motor, acestea sunt legate în paralel. Motorul are un potențiometru pentru a modifica viteza de rotație. Tot acesta permite oprirea motorului fără a afecta lumina produsă de becul LED

- Fire pentru realizarea conexiunilor”.

WHAT MOVIE CHARACTER ARE YOU BASED ON YOUR ZODIAC SIGN?

ARIES

Sheldon Cooper - "Young Sheldon"

TAURUS

Indiana Jones

GEMINI

Elle Woods - "Legally Blonde"

CANCER

Sophie - "Mamma Mia!"

LEO

Neytiri - "Avatar"

VIRGO

Hercule Poirot - "Murder on the Orient Express"

LIBRA

Rory Gilmore - "Gilmore Girls"

SCORPIO

Blair Waldorf - "Gossip Girl"

SAGITTARIUS

Jesse Mariano - "Gilmore Girls"

CAPRICORN

Liesel Memminger - "The Book Thief"

AQUARIUS

Mia Dolan - "La La Land"

PISCES

Andrea Sachs - "The Devil Wears Prada"

Neil Armstrong

Neil Armstrong a fost un astronaut american, pilot de încercare și pilot naval, cunoscut ca fiind primul om care a pășit pe Lună.

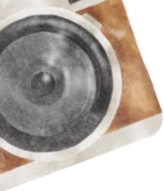
Primul său zbor spațial a avut loc în 1966. În aceasta misiune el a executat prima andocare a două nave spațiale, împreună cu pilotul David Scott. Cea de a doua și ultima misiune spațială a lui Armstrong a fost cea de comandant al misiunii de aselenizare Apollo 11 din iulie 1969. În acest faimos "pas uriaș pentru omenire",

Armstrong și Buzz Aldrin au coborât pe suprafața Lunii și au efectuat o misiune de explorare de două ore și jumătate direct pe suprafața acesteia, în costume lunare, timp în care cel de-al treilea membru al echipajului lor, Michael Collins, se afla în capsulă pe orbită în jurul Lunii. După 21 de ore și jumătate pe suprafața lunară, modulul Eagle a decolat și s-a înscris pe orbita lunară unde s-a cuplat cu modulul de comandă și serviciu pilotat de Collins.

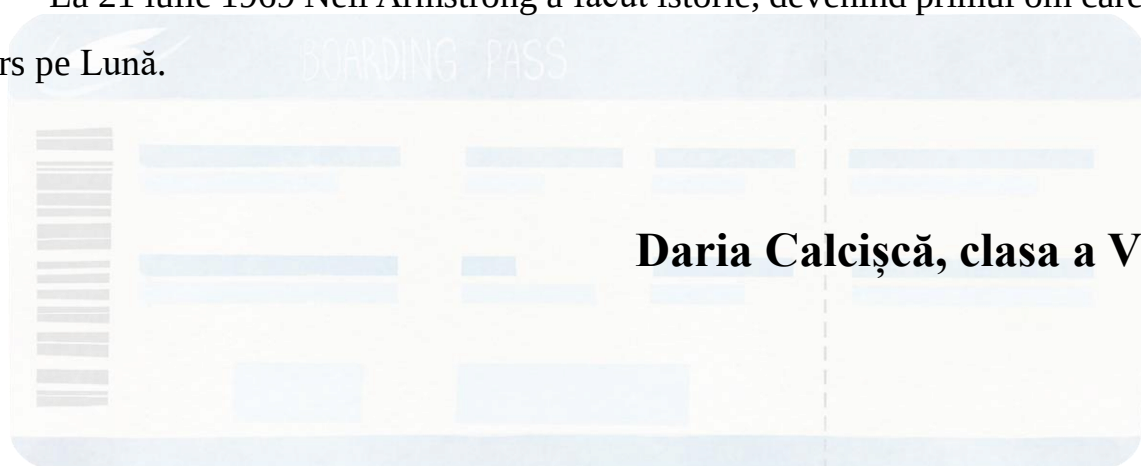
A fost pasionat de zbor de la o vârstă fragedă și a obținut licența pilot la vârsta de 16 ani. În 1947, Armstrong a început studiile sale în inginerie aeronautică la Universitatea Purdue cu o bursă de la US Navy.

Studiile sale au fost întrerupte în 1949, când a fost chemat să slujească în războiul din Coreea. Armstrong a zburat în 78 de misiuni de luptă în timpul acestui

conflict militar. El a părăsit serviciul în 1952, și a revenit la facultate. Câțiva ani mai târziu, Armstrong s-a alăturat Comitetului Național Consultativ pentru Aeronautică (NACA), care mai târziu a devenit Administrația Națională a Aeronauticii și a Administrării Spațiului (NASA). Pentru această agenție guvernamentală a lucrat într-o serie de capacități diferite, inclusiv servind ca pilot de încercare și ca inginer. A testat mai multe aeronave de mare viteză, inclusiv X-15, care putea atinge o viteză maximă de 4.000 de mile pe oră.

La 21 iulie 1969 Neil Armstrong a făcut istorie, devenind primul om care a mers pe Lună.

Daria Calcișcă, clasa a VI-a

Marco Polo

Marco Polo a fost un comerciant venetian. El a devenit cunoscut prin povestirile sale despre o călătorie în China.

Sarah Stoicescu, clasa a IV-a

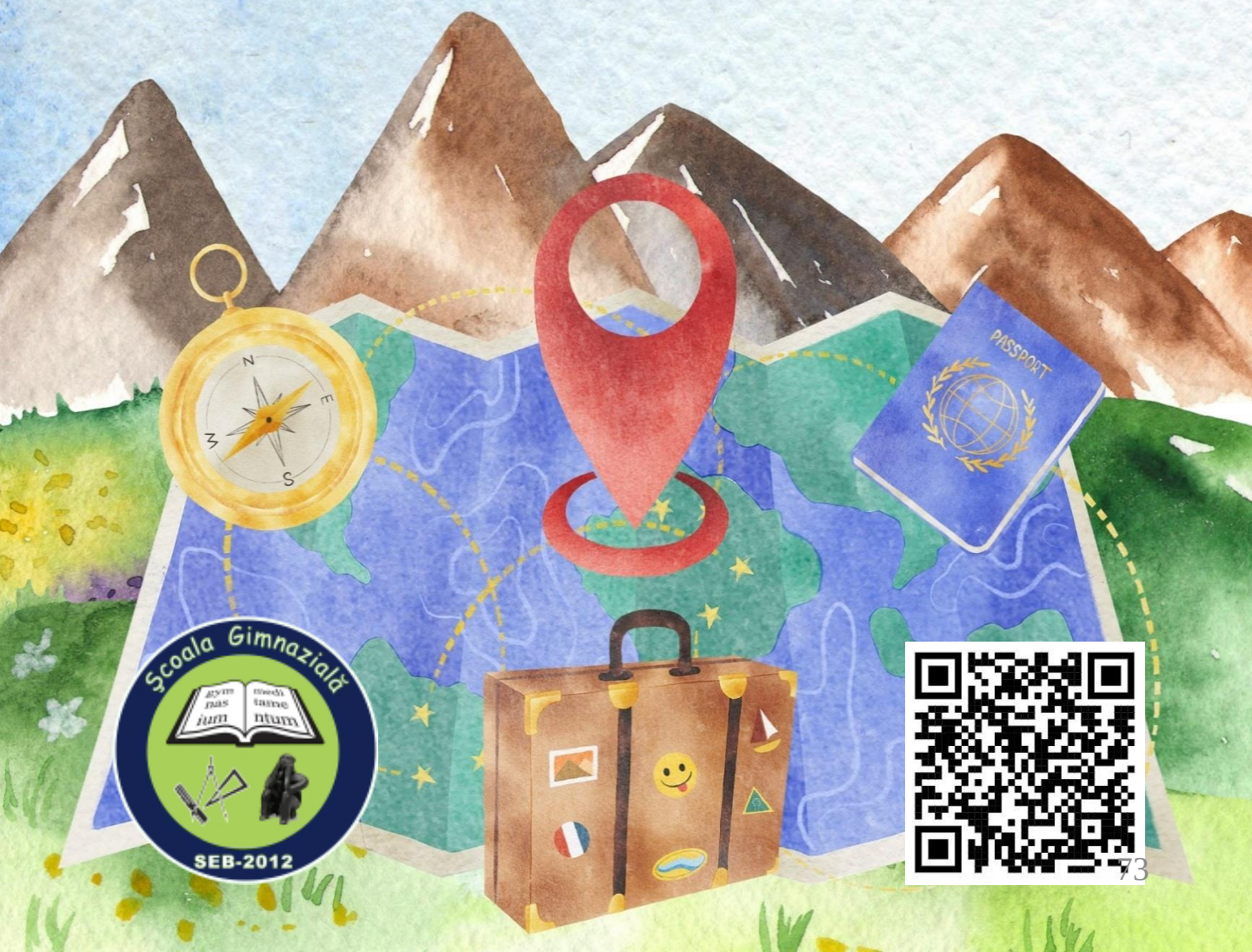

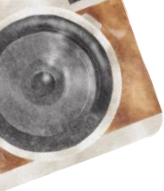

CREATIVE

S E B

IV. Projekte Auf Deutsch

Ein Urlaub in München

Erstellt von Mara Miloş

In den Frühlingsferien bin ich nach Deutschland geflogen. Ich war für fünf Tage in München.

Am ersten Tag ging ich ins Deutsche Museum, wo ich viele interessante Dinge sah. Auf einem Stock konnte man viele Flugzeuge sehen und über die Geschichte der Luftfahrt lesen.

Am nächsten Tag gingen wir zum Schloss Nymphenburg, wo wir durch den gesamten Park spazierten.

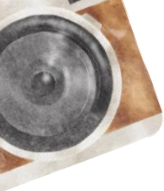
Am dritten Tag ging ich zum Marienplatz. Dort bestieg ich einen sehr hohen Turm, von dem man die ganze Stadt überblicken konnte.

Am vierten Tag gingen wir ins Aquarium. Ich habe dort viele Fische gesehen.

Und am letzten Tag ging ich in die Innenstadt, wo ich Kirchen und Häuser mit fantastischer Architektur sah. In der Ludwigstraße besuchte ich die Universität, die Bayerische Staatsbibliothek und das Siegestor (Triumphbogen). Dann ging es durch den Englischen Garten, der einer der schönsten Parks war. Dort habe ich viele schöne Bilder gemacht.

Es war sehr schön in Deutschland, viel gesehen und Neues gelernt. Auch das traditionelle Essen hat mir sehr gut gefallen. Es war ein sehr lustiger Urlaub.

Europa Park

Erstellt von Miruna Cristescu

Europa Park ist das grösste Vergnügungspark aus Deutschland und es hat circa 5,000,000 jährlich. Der Park ist besonders für das einzigartige Thema. Es besteht aus 16 Ländern, wie Portugal, Österreich, Griechenland, Kroatien, jede hat andere Komponente Länderspezifisch.

Ich hatte ein tolles Erlebnis in diesem Park, also möchte ich mit Ihnen die Attraktionen teilen, die mir am besten gefallen haben.

1) Silver Star Achterbahn

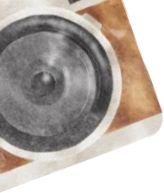
Mit einem 67 m Jagen, Silver Star ist der höchste Achterbahn aus Europa Park und sie erreicht Geschwindigkeiten von 130 km/h. In dieser Achterbahn hat man das Gefühl, dass man fliegt und es ist perfekt für Personen, die mögen das Adrenalin und extreme Empfindungen.

2) Blue Fire Achterbahn

Blue Fire ist bei weitem die verrückteste Achterbahn, die ich gesehen habe. Es ist spektakulär für die vier 360 Grad Drehungen. Auch wenn es gefährlich und beängstigend scheint, ist es eigentlich eine coole Fahrt und das ist es nicht wert zu verpassen.

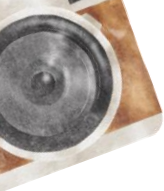
3) Poseidon Achterbahn

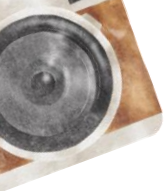
Poseidon ist ein Achterbahn inspiriert von dem antiken Griechenland und in jedem der beiden Jagen besprüht es dich mit Wasser. Ich finde Poseidon eine perfekte Wahl für die ganze Familie, da sie Spannung und Spaß für alle Altersgruppen ist.

Alles in allem, wenn sie die Möglichkeit haben, Deutschland zu besuchen, empfehle ich Ihnen aus Europa Park im Rust zu gehen. Sie werden es nicht bereuen, das kann ich Ihnen versprechen.

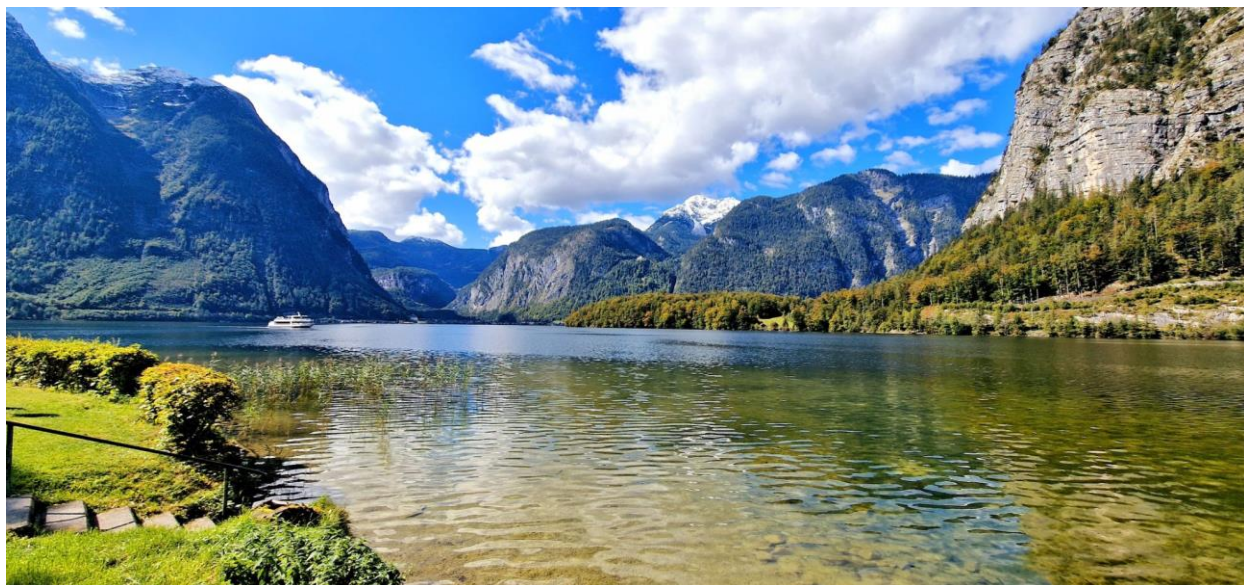

Eine Reise nach Österreich

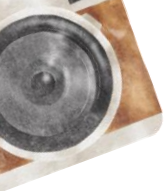
Erstellt von Smaranda Mătășel

Mit einer herrlichen Alpenlandschaft, ergänzt durch die einzigartige Habsburgische Architektur, ist Österreich bis heute ein Zentrum der Kultur und der schönen Künste. Es ist bekannt für den Winter voller Magie in Begleitung der berühmten Weihnachtsmärkte, aber nur wenige wissen, dass der Sommer genauso magisch sein kann.

Mit seinen bezaubernden Stränden, seinem klaren Wasser und seinen spektakulären Bergen ist Österreich ein Sommerparadies. Die natürliche Schönheit der Seestrände kommt in verschiedenen Beispielen wunderbar zum Ausdruck, darunter Badestrand Hallstatt, ein bezaubernder Strand, der ein unvergessliches Erlebnis darstellt, und Strandbad. Im Sommer ist das Wetter ideal für solche Ausflüge und Sie können die erfrischende Atmosphäre des Wassers genießen.

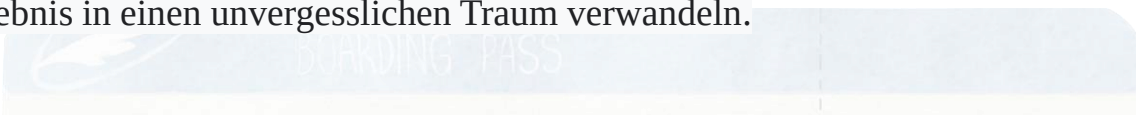

Österreich war schon immer ein Traumziel für Bergliebhaber auf der ganzen Welt. Hier betreten Sie ein Reich der wilden Natur, begleitet von der Wildspitze und vielen anderen, die Sie mit ihren atemberaubenden Höhen bezaubern.

Das Königreich der Musik, Wien, wird jedoch das ganze Jahr über ein perfekter Ort für einen Besuch sein und jedes Jahr Besucher mit ihrer eleganten Pracht anziehen. Eine Reise nach Wien wird Sie nie enttäuschen, denn die schöne Architektur und die kleinen Cafés, werden Sie verzaubern.

Ein Besuch in Österreich kann ein wundervolles Erlebnis voller schöner Landschaften sein, und durch die Schönheit des Sommers können Sie dieses Erlebnis in einen unvergesslichen Traum verwandeln.

CREATIVE
SEB

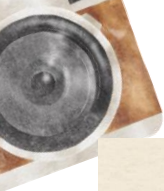
V. Artiștii de la SEB

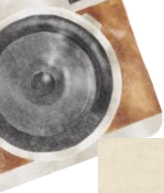
Miruna Cristescu, clasa a VII-a

Miruna Cristescu, clasa a VII-a

Miruna Cristescu, clasa a VII-a

